Веселих Свят і Щасливого Нового Року

ЖЕЛАЄ
Всім Своїм Клієнтам, Приятелям, Знакомим і Всему Українському Народови

С. Головач

Expert Dyeing and Cleaning LIMITED
10056-105th Street, Edmonton, Alberta
Телефон 25252

З НАГОДИ РОЖДЕСТВА ХРИСТОВОГО
Всім Нашим Покупцям, Клієнтам, Приятелям, Знакомим і Всему Українському Народові
ЖЕЛАЄМО
ВЕСЕЛИХ СВЯТ
І ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ
Ross Plumbing & Heating Co.
10322 - 96th STREET EDMONTON, ALBERTA
Telephone 26721
N. SPACHINSKY, Mgr.

ВЕСЕЛИХ СВЯТ РОЖДЕСТВА ХРИСТОВОГО
І
ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ
— ЖЕЛАЮ —
Всім Передплатникам "Фармерського Голосу", як і всім своїм Знакомим, Приятелям і Прихильникам!
Т. ТОМАШЕВСЬКИЙ.
P. O. Andrew, Alta.

Всім Своїм Покупцям, Приятелям, Знакомим і Всему Українському Народові
— ЖЕЛАЄМО —
ВЕСЕЛИХ СВЯТ І ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ
UNION MEAT AND GROCERY
10345 - 96th Street -:- Edmonton, Alta.
Ю. ЛАЗАРУК і Т. СТЕЧИШИН, Властителі.
Телефон 24014

Нова Радість Стала

Нова радість стала,
Яка не бувала.
Для фармерів українських
Зоря засіяла.

Засіяла зоря,
Засіяла правда,
Всіми нами фармерами
Вижидана здавна.

Ся зірка, се світло,
Се "Фармерський Голос"
Невідступний наш приятель
Ні на один волос.

До нас заглядає,
І правду голосить,
Та найбільше пожадану
Розраду приносить.

Розраду приносить,
Наш ум просвіщає,
Про причини наших злиднів
Нас освідомляє.

На білім папері
Дрібними рядками,
Розкриває усю правду
Перед фармерами.

Й не лиш перед нами
А перед всім світом,
Що фармерам дієсь кривда,
Як зимов так літом!

І що такі кривди
Доти в світі будуть,
Доки собі всі трудящі
Правди не здобудуть.

Тому він голосить,
Щоб нам всім брататись,
І в фармерсько-робітничу
Громаду єднатись.

В громаду єднатись,
Ставати до бою,
Спільною працею, спільними
[illegible]
Здобуть кращу долю.

Тому підчас сих Свят
Різдва Христового,
Скріпім жертвами своїми
Приятеля сього.

Даймо йому поміч —
Зашлім му коляду
Щоб дзвінкіще й відважніще
Голосив нам правду.

Збираймось в дружини,
Йдім хата від хати,
На сей наш "Фармерський
Голос"
Коляду збирати.

В той спосіб докажем
Не словом, а ділом,
Що обстанем свою справу
І душею і тілом.

Докажем, що ми вже
Починаєм знати,
Що в боротьбі з неправдою
Треба збрую мати.

Збруя ся, — се преса,
Що злучить нас в силу,
І поможе нам неправду
Загнати в могилу!

Т. Томашевський.
Андрю, Алта., 1.-І.-1934.

ЗІЗД СОЮЗА УКРАЇНСЬКИХ САМОСТІЙНИКІВ

(Продовження зі сторони 5-ої)

Наради третього дня Зізду були теж вельми інтересні, а розпочалися вони пополудні, по скінченню обіду для учасників Зізду. Підчас обіду промовляли посол Лучкович і проф. Тимошенко. На пополудневих нарадах принято резолюцію, якою уповажнено нову Дирекцію Інституту до продажі двох парцель зі салею, які притикають до Інституту місцевій українській православній громаді або кому иншому, хто предложить найлучшу оферту. Також добрий відчит виголосив гром. Буряник, настоятель Інституту ім. Петра Могили в Саскатуні на тему: "Пляни більшовиків відносно нашого народу." У своїм відчиті доказував гром. Буряник, що головним своїм завданням уважають московські більшовики фізичне винищення нашого народу й цілковите знищення українства, стертя сеї назви з лиця землі. Сей плян не новий, не теперішній, а тягнеться він вже від Переяславської Угоди, коли то наївні Українці згодились піддатись під владу "царя православного, царя восточного". До здійснення своїх діявольських плянів уживали царі й їх вірні послідовники, московські більшовики, ріжних способів. Першим з них є недопущення до злуки усіх земель, замешканих українським народом. Сей плян знищення українського народу переводить Москва дуже послідовно, наслідуючи пляни старинних Римлян, що держались засади: "Дівіде ет імпера", себто поріжни і пануй, та памятаючи на слова св. Письма: "поражу пастиря й розлетяться вівці". Докази на се маємо з нашої козацької історії, коли то козаків поділено на городових і низових, або коли українська старшина й передові люде "задля лакімства нового" переходили на сторону Москалів. Сей плян знищення не розтягається лише на корінно українські землі, але теж і на усі землі, де живе український нарід, тобто на нашу заокеанську іміграцію. На іміграції стараються більшовики здискредитувати наш нарід тим, що хочуть перед англійсько - американським світом представити нас як більшовиків, що всі Українці то більшовики, як колись давніші всіх нас називали наші вороги "галішенами", себто найгіршими й найтемнішими людьми на світі. Тому нашим завданням є показати Англійцям, що лише мала частина Українців то більшовики і що то лише ті з нас, що дались збаламутити агентам, платним московськими комуністами. Між Англійцями комуністів дуже мало й найлучшим доказом є те, що хоч тих Англійців так багато у Канаді, однаке нема кому удержати одного комуністичного часопису в Канаді "Воркера" й більшовики вічно звертаються до українських робітників, щоби давали матеріяльну піддержку англійському часописеви. Видко що Англійці добре знають, що добре а що невдале для них. Відтак учитель Овсяник говорив про "ролю українського учителя на кольонії". У своїм відчиті зазначив він, що робота українського учителя поза школою повинна бути українська. Ми мусимо як довго се лише можливе задержати нашу українську національну свідомість, бо інакше не булоб нікої цілі посилати наших дітей до вищих шкіл, бо вони не знайшлиб нігде місця, бо чужі їм не далиби а своїх не булоби. Український учитель на кольонії мусить бути провідником і учителем. Ми мусимо ширити українську культуру між нашим народом та памятати, що хто не любить свого народу, той не буде добрим горожанином ніякого краю. На останку говорила ще пані Яндова про організацію укр. жінок та про завдання зорганізованого українського жіноцтва. Попереднього ще дня, себто у суботу, вибрано новий заряд Інституту ім. Мих. Грушевського, до якого ввійшли: адвокати Янда й Лазарович, лікарі др. Верхомин і др. Говда, бизнесмени Челядин і Д. Фербей, учителі Кіріяк і Федько Магера та Харук. Також ухвалено тогож самого дня нову резолюцію, яка взиває Дирекцію Інститута ім. Мих. Грушевського подбати, щоби в Інституті уділювано раз в тиждень науки релігії кожного такого віроісповідання, до якого признаються мешкаючі там студенти.

З дальших резолюцій, ухвалених послідного дня, згадати належить про признання обом Інститутам за спровадження проф. Тимошенка до Канади, подяку проф. Тимошенкови за його виклад на економічну тему, поручення усім Українцям піддержування Інститут ім. Мих. Грушевського, признання пулам за їх збіжеву політику й установлення сталої ціни за пшеницю й візвання до піддержування всяких кооперативних організацій, корисних для фармерів, візвання до жіночих організацій до пропаганди між англійським народом, що Українці є противниками більшовизму, осудження рабівничої політики більшовиків на українських землях й звернення до цілого культурного світа за допомогою, висловлення побажання, щоби Українці не вступали до таких політичних партій, що мають за ціль насильне повалення існуючого ладу в Канаді, осудження "Української Газети" за наклепи на посла Лучковича й одобрення парляментарної політики того посла, сю послідню резолюцію поставив гр. П. Зварич з Веґревил, а також візвання українського загалу в Канаді до запису на студії українознавства позаочною методою, яке відкрила й провадить Українська Академія в Подебрадах.

Сього самого дня вечером улаштовано заходами питомців Інституту ім. М. Грушевського студентський концерт. Концерт складався з хорових співів, гри на музичних інструментах, танків, ораторського контесту студентських кружків, представлення драми "Корнієнко", роздачі нагород і читання бурсацького журналу. Щодо контесту студентських кружків, то говорили на нім студ. Петро Кіндрачук зі Саскатуну на тему: "Іван Франко Мойсей українського народу" та панночка Котишин зі Студ. Кружка ім. А. Коцка на тему: "Україна на чужині". Судді признали виграну й срібну чашу панночці Котишин, представниці кружка ім. А. Коцка. Скрипкове сольо панночки Мирослави Купченко у супроводі фортепяну випало чудово. Нагороди за примірне поведення й відзначаючий поступ у науці українських предметів одержали слідуючі студенти: Олекса Мирун, студ. 12 грейду, родом з Редвотер, одержав першу нагороду у сумі 15 долярів, Петро Кархут, студ. 11 грейду з Кемроз, одержав другу нагороду у сумі 10 долярів, а панночка Софія Савка, родом з Редвотер, одержала третю нагороду у сумі 5 долярів.

"Бурсацький Голос" сим разом був зредагований так під оглядом мовним як і змістовим далеко ліпше як попереднього разу, хоч трафлялися ще деякі похибки у вимові як далше, білше, Європа, монімент, замісць монумент. Що до ораторського контесту, то треба зазначити з признанням, що українська мова панни Котишин була цілком добра, бесіда була виголошена з правдивим сентіментом, цитати з поетів добре запамятані, а поведення на плятформі цілком свобідне без найменшого сліду зденервування. Студент Кіндрачук зробив кілька мовних та граматичних похибок як наприклад, заслінав, плесду, Наполеана, печатію, не знав добре цитатів з поетів, та непотрібно держав в часі бесіди руки у кишенях.

ВИСИЛАЮТЬ БЕЗЖЕННИХ БЕЗРОБІТНИХ НА РОБОТИ

У минулу суботу вислано у двох вагонах сіпіарського поїзду 108 безженних безробітних на роботу до таборів праці у Бритійській Колюмбії. Їх порозділюють по таборах праці у Кровз Нест, Нелсон, Кренбрук, як і инших місцевостях.

Слідуючого тижня мають вислати около 80 безженних безробітних до провінціональних таборів праці у Кедомин і Нордеґ.

ЧИСЛО ЗАРАЗЛИВИХ НЕДУГ ЗМЕНШУЄТЬСЯ

У послідні[illegible] тижні минулого року зна[illegible]шилося число заразлив[illegible] у місті. І так було їх лише 58 випадків, підчас коли попереднього тижня було аж 115 занедужань на того рода недуги. Найбільше поширеними заразливими недугами є вітрова віспа, на яку хорувало 17 осіб і момс та коклюш. Минулого тижня було 25 занедужань на момпс і 14 на коклюш, а лиш один випадок скарлятини.

ЗАМОРДУВАЛИ РУМУНСЬКОГО ПРЕМІЄРА ДУКУ

БУКАРЕШТ.— У Синаї, резиденції румунського короля, замордовано перед тижнем румунського премієра міністрів Йона Дуку, провідника ліберальної партії у румунськім парляменті. Замордовано його, коли він, по відвіданню короля всідав до поїзду, щоби вернути до Букарешту.

УКРАЇНСЬКА АВТОКЕФАЛЬНА ЦЕРКВА НА РАДЯНСЬКІЙ УКРАЇНІ

Українська Автокефальна Церква, яка завдячує свою віднову Головному Отаманові Симонові Петлюрі, називається тепер "Українська Православна Церква". Вона має тепер щось понад 200 парохій із колишних кількох тисяч. У Києві має вона тепер лише 7 парохій. Перший Митрополит сеї церкви Василь Липківський доживає свої дні у Києві на Соломтянці. Пізніший по нім Митрополит Микола Борецький живе на засланні у місті Ярославлі. Під сю хвилю керує митрополією митрополит Іван Павловський, кандидат совітської влади. Проповідник Володимир Чехівський находиться на засланні у концентраційнім таборі в Ярославі, де має дуже бідувати. Протоєрей М. Хомицький та Л. Карпів находяться на вигнанні у Владивостоці. Протоєреї Ю. Красицький, Д. Ходзицький і Є. Пивоварчук, заслані на північ, Епископи Кротевич, Оксіюк, Дахівник, Ерушевський, Чулаївський, Ромоданів Малюшкевич і Тесленко зріклися публично свого стану. Епископи: Орлик, Жевченко, Пивоварів не зреклися свого епископства й живуть на засланні на півночі. Ся церква має тепер 7 епархій. Її соборноправність скасовано. Править нею митрополит з двома священиками.

ГІТЛЕРІВЦІ НИЩАТЬ ОСТАНКИ СВОБОДИ ПРЕСИ

БЕРЛІН. — Новий пресовий закон, який небаром увійде в життя, убє останки свободи преси у Німеччині.

На основі нового закона треба буде одержати спеціяльний дозвіл від міністерства пропаганди, щоби одержати місце редактора оба співредактора якогобудь часопису.

Відповідно до пояснень щодо того закона, які подав у часописах Вілгельм Вайсс, член товариства Національної Пресової Асоціяції, кожний журналіст у новій державі мусить бути гітлерівським політичним жовніром.

Соціялісти не будуть могли виконувати ніякої журналістичної праці, а Жиди будуть могли працювати лише при жидівських часописах.

МОСКОВСЬКІ БІЛЬШОВИКИ НАГРАБИЛИ З НАСЕЛЕННЯ СПОРУ КІЛЬКІСТЬ ВРОЖАЮ

Телеграфічні повідомлення з Москви подають, що московські більшовики награбили з населення від 720 до 800 мільйонів бушлів зерна з врожаю з минулого, себто з 1933, року. Одначе успіли вони вивезти за границю ледви 11,608,000 бушлів з награбленого врожаю.

РОСС, ЛІБЕРАЛЬНИМ КАНДИДАТОМ У КЕЛҐАРАХ

КЕЛҐАРІ.— В. Г. Росса, президента Торговельної Ради у Келґарах, іменовано ліберальним кандидатом при виборах на посла до провінціональної леґіслятури, які відбудуться тут дня 15. січня, с. р., на місце помершого Дж. Г. Вебстера.

КРАЇ, ДЕ ЕКОНОМІЧНА КРІЗА НЕ ДАЄТЬСЯ ВІДЧУВАТИ

ЛОНДОН. — Є три краї, де покищо не дається відчувати економічна кріза, а ними є Фінляндія, Литва й Полуднева Америка. Сі краї виказують здорову валюту й активний торговельний біланс, себто надвишку експорту над імпортами. Се дуже дивує економістів, які не можуть зрозуміти, чому саме у часі, коли найбагатші краї переживають небувалу економічну крізу, згадані вище краї тішуться зглядним добробутом.

Найбільше дивуються вони тому, що маленька хліборобська Литва вспіла задержати таку добру валюту, що її банки перебирають тепер всі важніщі бизнесові трансакції на всі прибалтійські держави.

ТОРГОВЕЛЬНІ ЦІНИ

ЗБІЖЕВІ ЦІНИ В ЕДМОНТОНІ
Четвер, 4. січня, 1934.

ПШЕНИЦЯ:—	
Ч. 1. Нордерн	43½
Ч. 2. Нордерн	39
Ч. 3. Нордерн	36
Ч. 4. Нордерн	32½
Ч. 5. Нордерн	30
Ч. 6. Нордерн	27
На годівлю	26
ОВЕС:—	
Ч. 1. С. В.	18
Ч. 2. С. В.	15
Екстра ч. 1. на годівлю	15
Ч. 1. на годівлю	13
Ч. 3. на годівлю	11
ЯЧМІНЬ:—	
Ч. 3. С. В.	19
Ч. 4. С. В.	16½
Ч. 5. С. В.	15½
Ч. 6. С. В.	14½
ЖИТО:—	
Ч. 2. С. В.	24½
Ч. 3. С. В.	21½
Ч. 4. С. В.	18
Засмічене	17½
ЛЕН:—	
Ч. 1. С. В.	1.20
Ч. 2. С. В.	1.16
Ч. 3. С. В.	1.07

ЦІНИ ХУДОБИ В ЕДМОНТОНІ
Четвер, 4-го січня, 1934.

БИКИ:—	
Добрі до вибору	\$3.75 - \$4.25
Середні	\$2.75 - \$3.25
Звич. до середних	\$2.00-\$2.50
КОРОВИ:—	
Добрі - середні	\$1.00 - \$1.50
На заріз і консерви	.75 - \$1.00
ЯЛІВКИ—	
Добрі	\$3.00 - \$3.50
Звичайні-середні	\$1.75-\$2.75
БУГАЇ:—	75 - \$1.00
ХУДОБА НА ГОДІВЛЮ:—	
Добрі до вибору	\$4.50-\$5.00
Звичайні-середні	\$1.50-\$2.00
ТЕЛЯТА:—	
Добрі до вибору	\$4.50 - \$5.00
Добрі - середні	\$3.00 - \$4.00
СВИНІ: на бейкон	\$6.25
ВІВЦІ:—	
Добрі ягнята	\$5.00 - \$5.50
Інші	від \$4.50 в долину
Однорічняки	\$2.50 - \$3.50

ПОЛЕТ ЛІТАКОМ ЛІКАРСТВОМ

Ті, що літають аеропланами, себто пільоти, літакова обслуга й пасажири зауважили, що полет літаками лічить часто простуду і катар. Тепер ведуться над тим поважні лікарські досліди, які виказали, що дуже часто хорі на катар і простуду, після полету на значній висоті, висідали з літака цілком здорові. Учені догадуються, що бакцилі, які викликують простуду, не видержують розрідженого воздуха, який є на значних висотах і гинуть.

ДОХОДИ З ПОДАТКІВ ЗМЕНШИЛИСЬ

Зі звіту міського асесора Вокера комішіонерам показується, що від 1 січня по кінець листопада, с. р. стягнено \$187,134 менше податку як у тім самім часі минулого року. Зате потішаючим є, що сього року стягнено багато більше залеглостей як се мало місце у минулім році.

Картка Замовлення

Висилаючи передплату на "ФАРМЕРСЬКИЙ ГОЛОС" виповніть сю картку і зашліть до Адміністрації

THE FARMERS' VOICE
10336—96th Street -:- Edmonton, Alta.

Посилаю ...., як передплату за
"ФАРМЕРСЬКИЙ ГОЛОС" на .... рік, (пів-рік).
Часопис прошу висилати на адресу:
Імя і назвиско ....
Почта ...., Провінція ....

ФАРМЕРСЬКИЙ ГОЛОС
The Farmers' Voice
Часопис Присвячений Фармерським та Робітничим Справам

ФАРМЕРСЬКИЙ ГОЛОС
Виходить два рази в місяці 10-го і 25-го дня в місяці.
Передплата виносить на рік \$1.00, на пів-ріку 50ц.
10336 — 96-та вулиця.
Едмонтон, Альберта.

THE FARMERS' VOICE
Ukrainian Semi-Monthly
Published on the 10th and 25th day of each month.
10336—96th Street
Edmonton, Alberta.
Phone 24771

РІК III. ЧИСЛО 2. ЕДМОНТОН, АЛБЕРТА, 25-го СІЧНЯ, 1934. EDMONTON, ALBERTA, JANUARY 25th, 1934. VOL. III. No. 2.

Важніщі Ухвали Конференції Злучених Фармерів Алберти

У минулу пятницю вечером закінчила свої наради річна конвенція Злучених Фармерів Алберти. У конвенції взяло участь понад 400 делегатів. Конвенція мала полагодити понад 178 резолюцій. Над деякими резолюціями не закінчено остаточних ухвал й їх порішено полагодити дирекції. Важніщі й інтересніші ухвали сеї конвенції є слідуючі:

Рішено завязати тісніші зносини між Сі-Сі-Еф і Ю. Ф. Ей. організацією так, щоби при слідуючих виборах приняти провінціональну плятформу Сі-Сі-Еф організації. Хоч конвенція не ухвалила зменшення засівної площі під пшеницю, то висказала домагання, щоби фармерам давано спеціяльні додатки, або, щоби установлено спеціяльну ціну за пшеницю.

Спротивленося зменшенню числа послів до провінціональної леґіслятури.

Згодженося на державне посередництво при продажі пшениці.

Ухвалено установлення ради для торговлі живим інвентарем.

Висказано згоду на введення в життя Центрального Банку, що має бути публичною власністю.

Візвано правительство до заведення інфляції гроша.

Ухвалено, щоби Закон, регулюючий сплату довгів продовжено до 1936 року.

Висказано домагання позволення пивних парльорів і віддання продажі алькогольних напитків під виключну контролю правительства.

Ухвалено оподаткування процентових рат.

Також ухвалено перегляд справи націоналізації (удержавлення) землі.

Висказано домагання, щоби авта й троки були заосмотрені у рефлектори.

Висказано домагання, щоби у школах учено соціяльного знання. Рішено домагатись винайму телефонічної сіти фармерським організаціям.

Постановлено просити домініяльне правительство про кредити для фармерів.

Постановлено домагатись установлення державного пляну для розділу ліків.

Спротивленося зменшенню мінімальної скалі платні для учителів.

Рішено домагатися соціялізації фінансової системи.

Рішено, щоби до заключення подружь треба було предложити лікарське свідоцтво і перейти пробу Вассермана. Вибрано знова посла Гардінера головою організації.

Справа Зменшення Засівів Пшениці

Сейчас по закінченню міжпровінціональної конференції зійшлися премієри усіх трьох західних провінцій з премієром Бенетом і згодились на зменшення просторів під засів пшениці, відповідно до зобовязань Канади на Економічній Конференції у Лондоні. Рішено насамперед у часі зимових місяців вести пропаганду між фармерами, щоби з весною сіяли менше пшениці як у попередніх роках. Дальше рішено, що у протязі слідуючих кількох тижнів провінції мають подати як багато думають засіяти ярої пшениці з весною й яких шкід надіються від пільних коників. Одержавши ті обчислення домініяльне правительство переведе відповідну ухвалу у парляменті й предложить її до потвердження провінціям.

Пропаганда, ведена провінціями буде мати за ціль представити наглядно користи зі зменшення засівів пшениці, якими буде піднесення ціни на сей продукт. На Економічній Конференції у Лондоні Канада зголосилась зменшити о 15 відсотків свої засіви пшениці.

ГОЛЯНДЦЕВИ ВАН ДЕР ЛЮББЕ СТЯТО ҐІЛЬОТИНОЮ ГОЛОВУ

ЛИПСЬК.— Голяндець Марінус ван дер Люббе, що на весну минулого року підпалив німецький парлямент, зістав страчений при помочі ґільотини. Сталося се в дорозі ласки тому, що в очах німецького суду не був він звичайним злочинцем, бо підпалив райхстаг у тім переконанню, що робить добре діло. Властиво мали йому зрубати голову сокирою, як саме тепер виконується кару смерти у Німеччині, але з вище поданої причини страчено його у почеснійший спосіб.

Люббе ішов на смерть з повною байдужністю, не хотів приняти священика й не виявив своєї послідньої волі.

Його страчення викликало велике невдоволення у Голяндії через те, що голяндський уряд просив німецьку владу замінити Люббе кару смерти на досмертну вязницю. Екзекуція Люббе не тревала довше як пів мінути.

"ЗА ДЕРЖАВНУ ЗРАДУ"

В Кремянці на Волині дня 15 грудня, 1933 станули перед судом 32 молодих Українців, обвинувачених у приналежности до нелегальної організації "Юнак". Обвинувачені переважно студенти.

По цілотижневій розправі суд засудив головного обвинуваченого, Степана Пшеничного, студента львівського університету — на 6 років вязниці, Сидора Шубського, учня 7 кл. гімн. — на 5 років вязниці, трьох дальших обвинувачених — по 2 і пів року, решту по 1 році, а трьох оправдано.

Цей строгий засуд викликав велике враження, бо ніхто не сподівався таких високих кар.

Серед підсудних находилося 10 жінок.

Присутня в суді в часі розправи публика задемонструвала проти засуду. За це арештовано кілька осіб, між ними маму Шубського та вдову по сенаторі Черкавськім, голову місцевого Союзу Українок.

Володимир Галзінський, відомий український поет і журналіст, помер в Одесі у великій нужді, попавши в неласку московських окупантів.

Совітський Союз Остерігає Й Грозить

МОСКВА.— На партійній конференції промовляв у минулу середу, 17. січня, с. р., Л. М. Каганович, один зі комуністичних провідників і визначний член Центрального Екзекутивного Комітету. Він висказав осторогу, що Совіти мусять бути кождої хвилі приготовані на напад зі сторони Японії. "Обставини" на Далекім Сході є дуже напружені", говорив Каганович.

"Ми заявили Японцям: "якщо ви хочете забрати Східно-Китайську Залізницю, то се не прийде вам так легко й спричинить поважний конфлікт".

"Рівночасно ми не шукаємо за війною з Японією", говорив Каганович, "і хочемо жити у мирі. Якщож японські генерали зважаться на заговір проти наших границь, вони переконаються про силу й могучість нашої Червоної Армії.

Саме надходять вістки про резиґнацію генерала Аракі, японського міністра війни й скрайнього мілітариста, і ся подія каже надіятись, що відносини між обома державами стануть ще більше напружені. Наслідником генерала Аракі став генерал Сенджуро Гаяші. Деякі японські політичні кореспонденти висказують здогад, що через сю зміну противсенний напрямок зискав на силі й через те до безпроволочного вибуху війни не прийде.

ПРАВДОПОДІБНІ ПРИПАСИ ПШЕНИЦІ У КАНАДІ Й ЗЛУЧЕНИХ ДЕРЖАВАХ

Правдоподібні припаси пшениці у Канаді й Злучених Державах виносять около 375 міліонів бушлів. Є се о 38 міліонів буш. менше як у минулім році.

РЕЛІГІЙНА БОРОТЬБА У НІМЕЧЧИНІ

Гітлерівці подібно як московські більшовики розпочали цілком непотрібно боротьбу з релігією, а головно ведуть її з протестантською німецькою церквою, хотять зробити її чисто національною. Около 6,000 протестантських пасторів запротестували проти сього, кажучи, що "наці" завертають протестантську церкву до поганства і твердячи, що на церковнім полі не можна виганяти жидівського питання. Велике число пасторів виповіло послух державному епископови Мілерови й не годяться на націоналізацію церкви згідно з пляном наців.

Боротьба пасторів з урядом ведеться спокійно і розважно, й тому набирає вона чимраз поважнішого характеру.

З послідніх телеграфічних вісток довідуємося, що "наці" взялися тепер до арештовування пасторів, які не хочуть піддатися їхнім приказам. Одначе треба сумніватися, чи таке насильство розвяже церковно-державний конфлікт.

ДОХІД ІЗ ЦЛА ЗНАЧНО ЗБІЛЬШИВСЯ У ВЕНКУВЕР

ВЕНКУВЕР.— Цлові оплати у венкуверськім порті принесли у минулім році \$1,139,530 більше як у 1932 р. Загальний дохід із цла виносив у минулім році \$10,859,595, підчас коли у 1932 р. цлові оплати принесли \$9,719,965.

ЗГИНУЛО 600 ФАРМЕРСЬКИХ КОНЕЙ

РІДЖАЙНА.— У пятьох дистриктах полудневого Саскачевану згинуло від першого жовтня по кінець грудня минулого року 600 коней. Побоюються, що коли не прийде скора поміч у доставі паші для коней, то ще згине далеко більше їх число.

З Нарад Міжпровінціональної Конференції в Оттаві

Триднені наради міжпровінціональної конференції в Оттаві, на якій були присутні премієри усіх провінцій і по одному кабінетовому міністрові, закінчились минулої пятниці.

До головних постанов відбутої конференції належить ухвала, що з весною мають розпочатися на велику скалю публичні роботи, які будуть улаштовані не лише домініяльним правительством, але теж і провінціональними правительствами й муніципалами й їх завданням буде покінчити з даванням безпосередної запомоги перед надходом слідуючої зими. Висказано теж надію, що розпочаті роботи положать кінець безробіттю й спричинять побільшення покупчої сили населення. Систему давання безпосередної допомоги потребуючим буде продовжуватися як довго буде потреба сього. Також виринула обіцююча надія, що з настанням поправи внутрішньо-державних і зовнішньо-світових обставин уступить теж прикре фінансове положення провінцій у протязі цілого біжучого року. Рішено теж дальше попирати справу поселення безробітних родин на землі й додатково уділити їм \$100 запомоги у третім році їх оселення на фармах, щоби могли удержатися, аж доки на добре не загосподаряться.

Щодо короткотермінових кредитів на рільничі цілі не повзято рішучих постанов, одначе на сю справу звернуть більшу увагу домініяльне і провінціональні правительства, відповідно до ухвал Мекмиланової комісії відносно до банкових і монетарних справ.

Щодо суґестій, підданих премієром Британської Колюмбії, Петтулом, то рішено взяти під увагу лише знижку податку від продажі алкоголічних напитків, щоби тим чином запобігти потайному перевоженню тих напитків зі Злучених Держав, де такий податок є значно нижчий від канадійського. Щож до справи дозволу на улаштовування льотерій на добродійні цілі, пропонованого премієром Квебеку, Ташеро, то домініяльне правительство заявило,що не буде противитись обговоренню сеї справи на засіданнях парляменту і що не буде її трактуватися як справи звязаної з політикою якоїсь партії.

ДОМАГАЮТЬСЯ ЗАКОНОДАВСТВА КОНТРОЛЮЮЧОГО ХЛІБ

Провінціональне правительство має, на просьбу виборців, поставити на маючійся отворити сесії леґіслятури внесок закона, який введе контролю над виробом і продажжю хліба по цілій провінції Алберті. У тім законодавстві буде головно розходитися про дві справи, себто про введення мірника (стандарду) ваги хліба, щоби продаваний бохонець важив завжди 20 унцій та установлення складників, з яких мається випікати хліб.

ГІТЛЕРІВЦІ ХОТЯТЬ ОБЕЗПЛОДНИТИ 400,000 НІМЦІВ

Німецький національ - соціялістичний уряд видав такий закон, що від 1. січня, 1934 має переводитися у Німеччині примусові операції для обезплоднення всіх тих, яких суди признають ідіотами, дідично хорими, налоговими пияками або злочинцями. Уряд видав теж реєстр запитів. Хто на них не відповість, того уважатимуть ідіотом. До таких запитів належать: Яка форма правління тепер у Німеччині? Які є поштові оплати? Хто був Бісмарк і Лютер? Чому доми у місті вищі ніж на селі? Є також питання про політику й мораль. Хто на ті справи буде мати инший погляд як гітлерівці, того уважатимуть слабоумним, ідіотом і будуть його обезплоднювати. Проти обезплоднювання або стериліізації виступає католицька церква й папа римський. Сей послідній у своїому різдвяному листі остро виступив проти т. зв. стерилізації. Папа каже, що держава не має права рішати такі справи і в той спосіб засуджувати людей.

ПІД МОСКОВСЬКИМ ТЕРОРОМ

З краю доносять, що волинський комуніст, поет **А. Павлюк**, що в вересні 1933 р. виїхав на Радянську Україну, згинув з рук черезвичайки. Разом з ним московські сатрапи розстріляли якогось інжиніра, що стояв на чолі українських комуністів у Празі.

ОЛЕСЬ.

Яка Краса – Відродження Країни

Яка краса — Відродження країни!
Ще рік, ще день назад тут чувся плач рабів,
Мовчали десь святі під попелом руїни,
І журно дзвін старий по мертвому гудів.
— — — — — — — — —
Коли відкільсь взялася міць шалена,
Як буря, все живе схопила, пройняла, —
І ось — дивись: в руках замаяли знамена
І гимн побід співа невільна сторона.

ПОМЕР ВОЛ. ЛЕОНТОВИЧ

У Празі, в Чехословаччині, помер відомий український письменник і спеціяльний діяч, Володимир Леонтович, у 67 році життя. Леонтович був одним із видавців першого українського щоденника, що почав виходити в Києві 1906 р. п. н.: "Громадська Думка". В часі революції 1917 р. був він членом Української Центральної Ради.

ВАРТІСТЬ МИНУЛОРІЧНОГО КАНАДІЙСЬКОГО ВРОЖАЮ

Вартість минулорічного врожаю канадійських піль обчисляє Домініяльне статистичне бюро на \$427,791,00. Ся вартість бюро на \$427,791. Ся вартість є о \$17,000,000 нижча від вартости пільних зборів у 1932 р. Вищі одначе ціни пшениці у 1933 р. значно наближують вартости обох зборів.

ЗАЯВА

Сим подається до відома, що по вирівнанню непорозумінь, які зайшли між управою Адміністрації, а гр. Т. Томашевським, стверджую, що гр. Т. Томашевський і надалі остає співпрацівником "Фармерського Голосу", тому проситься відноситись до нього з повним довірям як репрезентанта "Ф. Г." в імени якого він може виступати як повноправний репрезентант і збирати передплату.

І. СОЛЯНИЧ,
Управитель Адм. "Ф. Г."

Ще Про Страйк у Мирнам

МИРНАМ.— У минулу суботу вернули з Мирнам збіжеві інспектори С. Томсон і його помічник Крейґтон, які у протязі 10 днів перебували у Мирнам і "грейдували" привожене там зерно.

Згадані інспектори перед виїздом з Мирнам докінчили перегляд і означування зерна у всіх 5 елевейторах, відповідно до інструкцій, виданих збіжевою комісією, яка переводить розслід цілої ситуації у страйковім районі.

Фармері, що ще досі страйкують і не доставляють зерна до елевейторів, удержують своїх пікетчиків і агітують за тим, щоби зі сусідних околиць не доставлювано зерна до мирнамських елевейторів, склинали у минулу неділю новий мітінг у Робітничім Домі, на якім мали явитись делегати висланi на конвенцію "Злучених Фармерів Алберти" й здати звіт з того, що зробила й ухвалила конвенція відносно страйку фармерів у Мирнам.

МИРНАМСЬКІ ФАРМЕРІ РІШИЛИ ПРОДОВЖАТИ СТРАЙК

МИРНАМ, 22 СІЧНЯ. — У минулу неділю відбувся тут масовий мітінг фармерів, які рішили дальше страйкувати й не доставляти зерна до елевейторів. Рішено теж поширити агітацію за страйком на захід аж до Бовеллон і на схід аж до Славн. Зібрано теж з колекти значну суму гроша на продовження страйку. Усі промови виголошено в українській мові й багато учасників віча прибуло саньми з подальших місцевостей. Головними бесідниками були В. Галіна й В. Котишин. Галіна здав звіт з того, що йому сказано на конвенції Злучених Фармерів Алберти, яка одобрила домагання фармерів за зміною елевейторних агентів.

Досі не доставлено жадних ладунків зерна до елевейторів.

АМЕРИКАНСЬКА ФЕДЕРАЦІЯ ПРАЦІ ПРОТИ БІЛЬШОВИЦЬКОЇ ПРОПАГАНДИ

Американська Федерація Праці видала заяву до американського громадянства й уряду, в якій виступає проти більшовицько-комуністичної агітації в Америці. Ся заява обіймає 178 сторін. З неї довідуємося, що большевицьку агітацію у Північній Америці ширить комуністична преса, яка складається з 12 щоденників і 30 тижневиків. А також агітацію комуністичну ширять і комуністичні унії, які є в дійсности організаціями для ширення більшовицької пропаганди. Одначе, мимо так сильної агітації та не зважаючи на депресію й безробіття, большевицька пропаганда не зробила досі майже ніякого замітного поступу в Америці.

У згаданій "Заяві" Федерації Праці говориться, що пропагатори комунізму в Америці се звичайні добре платені московські агенти. Що справа так мається видно теж зі заяв секретаря большевицького посольства у Парижі, Бесідовського, який примушений був кинути більшовиків, бо вони хотіли його вбити у парижській більшовицькій амбасаді. Сей Бесідовський пише у своїх споминах, що Третій Інтернаціонал видає аж 50 міліонів долярів річно на більшовицьку агітацію поза границями Совітської Росії. Невидно тому, що редактори більшовицьких часописів у Злучених Державах і Канаді так добре плачені, їздять гарними автами, носять дорогі футра, а їх жінки дорогі вбрання, неначе не знати які буржуйки. Згадана Американська Федерація Праці каже дальше у своїй заяві, що вона робить усе, що можливе, щоби побороювати безхлібну більшовицьку пропаганду, одначе домагається теж від американського уряду, щоби він поклав край роботі платних московсько-більшовицьких агентів.

Гієни, якщо не є страшно голодні, живляться вбитою добичею инших звірів.

Читачі і Прихильники "Ф.Г." памятайте що Кампанія за побільшеням числа читачів Фарм. Голосу тревае дальше аж до кінця лютого

ФАРМЕРСЬКИЙ ГОЛОС

Український дво-тижневик, присвячений интересам українських фармерів і робітників.

Видає Спілка "Фармерського Голосу" кождого 10-го і 25-го дня в місяці, під числом 10336—96-та вулиця, в Едмонтоні, Альберта.

ІВАН СОЛЯНИЧ, Управитель, М. СИРОЇДІВ, Редактор.

Передплата виносить на рік $1.00, на пів-рік 50 центів, на чверть року 25ц.

ЦІНИ ОГОЛОШЕНЬ ВИСИЛАЄТЬСЯ НА БАЖАННЯ.

Редакція за оголошення не відповідає.

THE FARMERS' VOICE

Semi-monthly paper, devoted to the interests of Ukrainian Farmers and Workers.

Published on the 10th and 25th day of each month by

THE FARMERS' VOICE PUBLISHING CO.

10336—96th Street, Edmonton, Alberta.

JOHN SOLLANYCH, Manager, N. SYROIDIW, Editor.

Subscription Rates: $1.00 yearly; 50c half-yearly; 25c quarterly.

ADVERTISING RATES ON APPLICATION

Address: THE FARMERS' VOICE
10336—96th Street -:- Edmonton, Alberta

Свято Української Соборности

У минулий понеділок, 22 січня, с.р. святкував увесь український нарід, як по сім так і по тамтім боці широкого океану, велике подвійне свято, яким є проголошення незалежности української держави у 1918 р., та проголошення злуки, себто соборности усіх українських земель у 1919 р. 16 а зглядно 15 літ ділить нас від тої пропамятньої хвилі, як у Київі, матері українських городів, на Софійськім майдані, недалеко памятника Великого Гетьмана Богдана Хмельницького, торжественно проголошено раз незалежність, а другий раз соборність українських земель.

День, 22 січня, 1919 року є актом злуки двох Українських Держав, в одну державну організацію.

Сей світлий історичний акт був завершенням довгої й завзятої боротьби, яка велася в нутрі самого українського народу між свідомими політично Українцями й тими чужими й ворожими впливами, струями й силами, якими перенялась більшість освіченого українського громадянства на Великій Україні й які вижолобили собі, за довгий час політичної та соціяльної неволі, глибоку борозду в душі цілого українського народу.

Чужі політичні впливи, користуючись нашою легковірністю й хибним політичним орієнтуванням, успіли за час довговікової неволі здеморалізувати нашу душу, запоморочити наш мозок, розмягчити нашу волю, відібрати їй відпорність, опутати сіттю розкладових гасел нашу свідомість і осторожність. Ті всі розкладові, шкідливі й вбийчі прикмети плекала в душі нашого народу чужа й ворожа нам рука. Наші тодішні провідники й визначні люде, з малими виїмками, голосили, що усамостійнення України буде злочином супроти одноцілого фронту російської революції. Ми старші, памятаємо, що саме тоді, як вибухла велика російська революція, як цар Микола зрікся престола, як здавалося, що наступив день порахунку з Москвою, і що доля буття або небуття цілої російської імперії залежала від подій над Дніпром, знайшлися серед нас люде, які почали голосити славословія Москві. А голосили вони ті похвали лише тому, бо Москва прибралась у нову одіж, почала голосити нові гасла свободолюбія й братолюбія. Ми забули, що ті високі гасла голосить та сама Москва, що через стільки віків різала й шматувала зі своїми хвилевими союзниками наші землі, заселювала їх чужими зайдами, по варварськи грабила наше майно як зпід селянської стріхи так із твердинь нашої науки та напихала тюрми й сибірські каторги найкращими синами нашої землі.

І саме з тими засліпленими і запомороченими Українцями — політичними москвофілами — мусіло свідоме політично українство, яке головно рекрутувалось між нашою армією, звести завзяту боротьбу. Лише завдяки нашій армії вдалось нам перемогти наших засліплених політичних провідників, проголосити усі універсали, припинити балачку з "братніми народами", та довести до акту злуки українських земель. Через те сей акт злуки являється видимим знаком перемоги діяльного і вирукуючого політичного українства над чужими, ворожими нам впливами, над чужою політичною думкою на Україні. Є се перемога загального українського єднання над територіяльними частковими та партійними патріотизмами. Одначе ся перемога не далася вдержати через довший час. Наші вороги мали багато союзників, навіть серед нас самих, як іще й досі мають і тому ідея всеукраїнського єднання не перемогла на довго політики сепаратизмів та духа територіяльного патріотизму в широких колах обох частин, великоукраїнських і галицьких нашого громадянства.

Внедовзі після проголошення акту Соборности упав Київ, занятий більшовиками, а вслід за ним впала й українська державність, яку підтримували до останку геройські зусилля нашої армії. Наступило нове поневолення, крайно деморалізуюча орієнтація на ворожі зовнішні сили, боротьба між українськими політичними таборами а зі славної недавної минувшини полишилась лише велика традиція соборного чину.

І щож нам полишається на будуче? Нічого иншого, як шлях великого єднання, співпраці духа і рук та підготовлення боротьби за нову українську державність.

Вороги нашої державности, до яких як всім нам звісно, належать передовсім Поляки й московські більшовики, а також і всі загалом Москалі, без огляду на партійну приналежність, зіпхнули українські маси з простолінійного національно-державного напрямку. Вони стараються поділити ті маси відповідно до їх станових і клясових інтересів, розбити суцільний фронт боротьби й розпорошити енергію нашого народу. Вони, себто наші вище згадані вороги не перестають кидати зерна отруї, щоби на все унеможливити відродження й розвиток нашої державности. Поляки і московські більшовики намагаються всіми можливими способами створити серед українського народу такі політичні течії, які свою політикою підтвердилиб і закріпилиб сучасний стан займанщини.

Одначе всі ті їх заходи і спроби тепер вже спізнені, вони не є в силі спинити розвитку внутрішньої моральної та політичної єдности українського народу та його державницької ідеї. Український нарід вже зрозумів, що без національного визволення нема й соціяльного, себто клясового визволення, він се випробував на своїй власній шкірі під московськими більшовиками, що помимо свого завзятого й яскравого соціялізму й інтернаціоналізму полишились московськими всеросійськими імперіялістами. Тим самим московські більшовики переконали український нарід, що нема волі під чужоплемінним пануванням й що саме воля — то життя народу, а чужоплемінна неволя — се смерть народу.

Тому український нарід, святкуючи щорічно день 22 січня як свій, по канадійськи кажучи, "Домініон Дей", день соборности, буде все мати у памяти, що він зобовязаний проступати незломно далі до раз означеної мети й поборювати мужно і безпощадно усі перешкоди на шляху своїх державницьких стремлінь.

Загроза Голоду на Великій і Західній Україні

Страшні вісти доходять до нас з обох частей нашої України, себто з тої, що находиться під більшовицьким режімом, якийто режім шумно називає себе владою селян і робітників і другої меншої частини, яку зовуть Західньою Україною або Східньою Галичиною, а яка находиться під польсько-шляхоцько-фашистівським пануванням. Обі части України голодують, а голодують головно тому, що чужа тим частинам по народности влада цілковито не подбала, щоби своїх горожан забезпечити перед голодом, хоч домагається від них даний і податків, за які нічого їм не дає. Населення корінньої Московщини, хоч теж не розкошує під більшовицьким монгольсько-джінгінханським режімом, одначе не мре воно у такій застрашаючій скількости з голоду як населення України, бо все таки більшовицька влада по національности рідна московському населенню й бодай частинно ратує його перед голодовою смертю, граблячи Україну і не лишаючи українському хліборобови нічого на прожиток. Вона знає й їй се навіть на руку, щоби населення України як не вимерло до щенту, то бодай так проріділось, щоби Українці були меншістю на своїй рідній землі посеред московських зайдів, яких переселить туди більшовицько-московська влада.

Ми вже писали, що на Великій Україні був через цілий минулий рік страшний голод, і що наслідком сього голоду вимерло там від 5-8 мілїонів Українців і инших мешканців того краю. Московські більшовики й їх платні агенти у Канаді і в Америці безстидно заперечують існування голоду, хоч оригінальні листи з Великої України, які сотки з нас мали нагоду читати, потверджують існування там голоду й людоїдства; існування голоду потверджував також кореспондент найбільшого американського денника "Ню Йорк Таймс", Дюранті, прихильник більшовиків, потверджував його теж кореспондент англійського ліберального щоденника "Манчестер Гардіян" і багато инших. Також кореспондент англійської газети "Торонто Дейлі Стар", Пієр ван Пасен, що при кінці літа й з початком осени був на Радянщині, писав, що на Україні минулої зими і минулої весни був страшний голод і хоч жнива минулого літа були добрі, то мимо сього населення Совітського Союза, а головно України стоїть перед іще одною дуже тяжкою зимою. Представники німецької протестантської церкви, що недавно повернули з країни голоду, себто з України до Берліна кажуть теж:— що коли допомога нещасним не буде зорганізована негайно, то цієї зими може вимерти з голоду багато мілїонів душ. Відомо теж, що головною причиною голоду на Україні є політика Сталіна у сільському господарстві. Сталін постановив зробити колективізацію, не вважаючи на те, що багато людей, навіть у самій комуністичній партії, були проти примусової і форсовної колективізації.

Одною з дальших причин голоду на Україні, мимо того, що минулорічні жнива були добрі, є податкова система більшовицького уряду. За минулорічний голод винував більшовицький уряд куркулів, кажучи, що вони через свою відсталу господарку не дали добути з землі стільки хліба, скільки треба на прожиток краю. Тимчасом голодують і голодували не тільки ті хлібороби, що вели самостійну господарку але теж і члени колхозів. А голодували вони головно тому, що більшовицький уряд їх погано обдурив при стяганню податків. Іменно появився був у Совітах минулої весни такий розпорядок, що уряд має збирати сталий податок у розмірах 30 відсотків збору, так, що селянам малоби лишитися 70 відсотків зібраного збіжжа. Одначе як більшість більшовицьких законів, так і сей послідний показався новим глумом над хліборобським населенням. Коли податкові урядовці появилися по селах і почали збирати податки чи радше грабити населення, тоді показалося, що податок не обчисляється відповідно до справжніх жнив, але відповідно до пляну засівів, які наперед поробив більшовицький уряд. Податкові урядовці почали проте забирати селянам не 30 відсотків їх справдішнього збору, але 30 відсотків того збору, який українські селяне зібралиби, якщоб плян засіву уряду був докладно переведений. Коли урядовці почали стягати зі селян тих 30 відсотків уплянованого урядом збору, то українським хліборобам полишилось не 70 відсотків їх збору, але далеко менше; у найкращому разі яких 20 відсотків, а нерідко 15, або 10, а навіть 5 відсотків з їх збору. От так справедливо виглядає податкова система більшовицько-пролетарської влади. Колиб капіталістично-буржуазний уряд Канади на щось подібного зважився, то канадійське населення піднялоби революцію й повалилоби такий уряд у протягу як не кількох днів, то напевно у протягу кількох тижнів. А тепер ще одно пояснення більшовицько-пролетарської податкової системи. Коли сі податкові відсотки перемінимо на відому нам з Галичини формулу снопів, то побачимо, що совітські хлібороби, працюючі на державних більшевицьких фармах, колхозах, діставали в найкращому випадку пятий сніп; і то діставали його за всю роботу коло збіжжа, себто не лише за жнива, але й за веснування, за полення й молочення. Ті з нас, що памятають великий хліборобський страйк у Галичині у 1902 р. знають, що тоді наші селяне домагалися десятого снопа й то лише за саму збірку достиглого збіжжа. Значить більшовицько-пролетарський уряд визискує наших хліборобів на Великій Україні ще безстидніше як польські пани дідичі й томуто власне спричиняє він таку біду, такий голод і таке нещастя у нашій далекій заморській батьківщині. Недармо то наші селяне втікають до пансько-фашистівської Польщі й до боярської Румунії з "більшевицького раю", й тішаться, коли їм удалось втекти туди й оминути кульку червоноармійця, що пильнує границь більшовицького пекла.

Та не лучше тепер діється і на Західній Україні, окупованій другим наїзником, тепер сердечним приятелем більшовиків, Ляхом, який прикривається біло-червоним прапором і "білим вірлом". Ось що читаємо у старокраєвім часописи під н. "Новий Час", який подає голос очевидця, що обїхав нашу чудову Гуцульщину й описує що там бачив.

"Наші гарні але вбогі гуцульські й деякі підгірські села стоять перед страшною голодовою катастрофою. Землі тут люде мають мало, вона тут у горах маловрожайна. Люде на селі живляться тут звичайно кукурудзою й бараболею. Сього року тут великий неврожай. Весна була дуже пізно, літо дощеве й мокре, до того багато шкоди наробила літня повінь. Уже у жовтні вдарило кілька нічних, досить сильних морозів, що до решти знищили ще недоспілу й перемерзлу кукурудзу.

"Зима тут дуже люта. У звязку з зимном і поганим відживлюванням та недоїданням кинулися між людей хороби; особливо багато тут хорих дітей. Смертність в останніх двох тижнях дуже велика.

"Я мав нагоду відвідати ці загрожені села й хати. Жах огортає чоловіка, коли дивиться на чорне горе й неописану нужду наших братів.

"Чорний голод і смерть заглядають в очі соткам наших братів-Гуцулів, красі і гордощам нашої великої Нації."

Сей страшний опис недолі нашого гуцульського племени кінчить згаданий старокраєвий часопис зазивом до організування негайної допомоги голодуючій Гуцульщині. Редакція "Нового Часу" зазначує, що коли неможливо переслати гроші, зібрані на ратунок голодуючих на Великій Україні, то булоби добре вислати їх на ратунок голодуючої й погибаючої Гуцульщини.

Так невесело й сумно представляється положення на землях нашої батьківщини, що стогне в ярмі червоних більшовицьких катів і їх сердечних приятелів і союзників червоно-білих польських панів і фашистів з під стягу "дзядка" Пілсудського.

Хоч як гірко й тяжко приходиться нам тут жити серед теперішньої економічної кризи й депресії, то одначе повинні ми собі від уст відняти й післати, що хто в силі, на ратунок наших нещасних заокеанських братів, маючи се на увазі, що, коли не стане Українців на корінню українській землі, то й ми канадійська й американська еміграція не будемо мати рації існування й мусимо національно згинути як та гарна й зелена галузка, що гине і усихає, коли підрубається пень дерева, на якім вона росте.

Домагаються Платного Затяття, а не Жебрачої Допомоги

Недавня Конвенція Албертійської Федерації Праці приняла резолюцію, в якій домагається від провінціонального та домініяльного правительства, щоби вони вже раз сповнили домагання населення, яке їх вибрало й дало їм владу, вислухавши їх виборчих обітниць. А тим домаганням населення й Федерації Праці є, щоби оба правительства розпочали правильні роботи коло будови гостинців, залізних шляхів, мостів, парків і т. п. і тим самим дали міліонові безробітних заняття й таку заплату, яка вистарчилаби на прожиток і заспокоєння всіх конечних життєвих запотребувань. Другою резолюцією, яку ухвалила згадана вище Конвенція Федерації Праці є домагання, щоби домініяльне й провінціональне правительство понехало давати безробітним жебрачу безпосередно допомогу, т. зв. "реліф", або висилати їх до т. зв. таборів праці, які подекуди нагадують воєнні детенційні табори, в яких мучились й гинули в часі великої війни наші люде. Се послідне домагання є згідне з домаганням премієрів чотирьох західних провінцій, яке вони ухвалили й предложили домініяльному правительству в часі своєї осінньої конференції у Вікторії. Того рода домагання висилали теж на руки домініяльного правительства міські ради Едмонтону та инших міст і місточок. Також і ріжного рода бизнесові організації й організації горожан всілякого звання висилали й потверджували одноголосно на своїх зібранях, що годяться на того рода домагання. Бо й дійсно, коли застановимося поважно над тою жебрачою допомогою, яку дають провінціональне чи там домініяльне правительство, то мусимо її як найострійше осудити як крайно деморалізуючий ціле населення нашої багатої домінії чинник. От возьмім собі приклад: Сидять собі людиска не маючи роботи й нудяться, а правительства, щоби їх хвилево заспокоїти, чи радше забити їм дурничкою голову, щоби не бунтувалися, не улаштовували т. зв. голодових маршів, не дали спровокуватись більшовицьким агентам, яким не ходить про поліпшення але про погіршення долі фармерів і робітників, щоби їх зробити безпритульним пролетаріятом, дає їм похлептати зупки й покушати мясця й хліба, щоби не гинули з голоду як се діється під комуністичним режімом. Дає їм також і переспатись десь у зимнім мешканню, де такий "реліфник" трясеться зимою як собака у буді, бо не має чим прикрити свого знужденілого тіла й так якось пхає своє жалогідне існування на божім світі з дня на день, потішаючись надією, що якось то буде, що наступлять лучші часи й що ще й в його віконце засвітить ще колись сонце. А з нудьги починають деякі "реліфники" ще й в карти грати від ранку до вечора, або пересиджувати у білярдових салях, де "штуркають кулями" або беруться й до хлептання самогонки, коли лише де трапиться нагода до сього. І подумати, що таке життя примусових нероб[ів] веде міліон або одна десята частина населення нашої домінії. А веде таке життя не з власної волі, не конче з великою радістю й охотою тільки примушена до сього теперішніми невиносимими обставинами. Та що гірше. Поневольна привичка стає з часом навичкою й то дуже поганою, деморалізуючою навичкою, яка готова у будуччині дуже гірко помститися на наступнім поколінню, на населенню домінії й на самій державі. Ми всі з досвіду знаємо, що лінивство й до того ще довго тревале примусове лінивство се злий дорадник й що се початок і підстава усіх можливих лих і злочинів. А особливо тим примусовим безробіттям деморалізується наша канадійська молодь, що веде кочівниче життя, на подобу старокраєвих Циган і то не з власної волі, але тому, що її ніхто не потребує, бо до нічого хосенного не можна її вжити. Се є страшний моральний удар для цілої канадійської нації і чим довше такий стан потриває тим тяжчою буде школа, яку понесе ціла канадійська домінія і відвічальність за неї тих, що саме є при владі. Через те першим обовязком тих, що є при владі є постаратися о відповідне заняття для канадійської молоді, усунути зперед її очей непевність в якій вона живе, дати молоді до пізнання, що вона тут потрібна, що для неї є вигляди на лучше будуче, коли то вона потрафить відограти важну ролю у будові і розвиткови такого молодого краю, яким є Канада й віддати свою молоду енергію й здібність на щось такого, що принесе користь, а не шкоду нашій канадійській нації.

Тому кінчачи наші слова осторогу кличемо: Геть з при-

ДРУКАРНЯ
Івана Солянича

У ВСІХ ДРУКАРСЬКИХ СПРАВАХ УДАВАЙТЕСЯ ДО НАС.

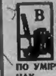

ВИКОНУЄ ВСЯКУ ДРУКАРСЬКУ РОБОТИ ДУЖЕ СТАРАННО І ПО УМІРКОВАНИХ ЦІНАХ.

Товариства, Секретарі Шкільні та Муніципальні, Міські Управи і Бизнесмени повинні удаватися зі всякими роботами до друкарні Івана Солянича, де дістануть добру роботу та скору услугу.

ТИСЯЧІ ОСІБ ВДОВОЛЕНІ НАШОЮ РОБОТОЮ, І МИ СВЯТО ВІРИМО, ЩО ВАС ВДОВОЛИМО ТАКОЖ.

Alberta Printing Co.

10336 - 96th STREET EDMONTON, ALBERTA

мусовим лінохуванням та безробіттям. Завданням влади, завданням тих, яким віддано керму держави є не говорити публично, як се робить теперішній премієр нашої домінії або президент "Сіпіяру", або президент Кан. Банку цілу купу гарних слів про те, що економічне положення поліпшається, що безробіття зменшається, коли в дійсности так не є. Завданням влади є подбати, щоби безробіття дійсно не було, а коли вона не знає як сьому зарадити, або не хоче підняти радикальних і рішучих кроків, щоби його усунути, тоді є повинністю її звернутись до населення й дати йому можність вирішити, хто має дальше провадити керму держави, та хто потрафить чи буде в силі направити те лихо, що його накоїла теперішня, недбайлива, нездарна та лиха влада, якою є теперішня консервативна влада, влада найбагатших капіталістів, що все й всюди дбала лише про свою класу, а не про добро канадійського населення.

На Теми Дня

КОНВЕНЦІЯ З. Ф. А., А ФАРМЕРСЬКИЙ СТРАЙК

Ми вже згадували кілька разів у нашім часописи, що фармері в околиці Мирнам розпочали фармерський страйк. Сей страйк полягає у тім, що фармері перестали солідарно доставляти збіжжа до елевейторів, де їм плачено за низьку ціну за їх пшеницю й означувано й як мокру й плачено за неї як за мокру, хоч вона була суха, неначе би винята з печі. Страйкуючі фармері розставили теж пикетчиків, які мали не допускати доставки пшениці до елевейторів. Вороги фармерського страйку, який тішиться теж попертям промисловців і бизнесовців у самім Мирнам, лише не може якось злобути симпатії у РадіЗбіжевих Комішонерів і у "посідаючих владу в руках", рішили всякими способами зломити сей страйк. Тому саме ширять вони сплетні, що страйк викликали більшовики-комуністи, а одна українська організація заявила публично, що вона не попирає страйку, бо він викликаний і попираний комуністичною організацією "Юнайтед Фронт". Ми знаємо вже з досвіду, що де агенти московського більшовизму приложать свою руку, там справа мусить бути завжди програною, бо більшовикам комуністам не ходить ніколи про те, щоби фармерам і робітникам а також усім гнобленим і упослідженим було ліпше, але, аби їм було гірше, бо тоді лише вони бути готовими розпочати революцію, про яку розходиться Третьому Інтернаціоналови. На щастя показується, що страйк у Мирнам не викликали комуністи й що не вони держать його керму, але, що кермують ним самі фармері, що зорганізувались і держаться солідарно а ведуть страйк не на то, щоби програти, але на те, щоби виграти й поліпшити, а не погіршити своє економічне положення.

Що так мається справа показується з промови представника фармерів з Мирнам на Конвенції Злучених Фармерів Алберти, яка відбулася в Едмонтоні минулого тижня. Як головний представник фармерів виступив на сій конвенції фармер Василь Галіна. Він представив фармерським делегатам причини задля яких мирнамські фармері страйкують вже поверх шість тижнів і не довозять пшениці до елевейторів, розставили пикетчиків і стараються намовити до страйку доокличних фармерів. Першою причиною страйку є те, що місцеві управителі чи там агенти у 5-ох місцевих елевейторах означують усьо привожене зерно як вогке, не пробуючи його, чи воно вогке чи ні та покликуються на те, що такий розпорядок видали їх компанії, хоч, як слідство виказало, такого розпорядку не було.

Опісля другою причиною страйку є та обставина, що хоч помічник збіжевого комішонера Блечтфорд, прибувши до Мирнам і розслідивши справу заявив фармерам, що слушність по їх стороні, одначе Рада Збіжевих Комішонерів не є в силі нічого помогти їм. Щож іншого осталося тепер фармерам зробити, як не полишитися дальше на страйку, коли сам заступник комішонера признає їм слушність і заявляє, що не в силі їм помогти! Дальше заперечив Галіна, що страйкуючі фармері є комуністами. Вони страйкують, бо мають слушну причину до страйку. Елевейторні компанії знають що їх агенти не поступили так як належало, одначе не хочуть їх відкликати, хоч фармері не мають до них довіря.

Вислухавши звіту представника фармерів і його просьби, щоби конвенція вглянула у справу мирнамського страйку й прийшла з помічю страйкарям, конвенція вибрала комітет, зложений з Шепарда Шеррата й Реамуссена й поручила йому розглянути справу страйку й здати звіт перед конвенцією.

Перед розвязанням конвенції вибраний комітет здав свій звіт, послугуючись інформаціями, одержаними від гром. Галіни і В. Г. Блечфорда, асистента збіжевого комішонера.

У звіті говориться про зажалення фармерів, яких зерно признано за "вогке", хоч його прібки, вислані до Едмонтону і Вінніпегу виказали, що воно є вповні "сухе". Розсліди виказали теж, що жадна зі збіжевих компаній не видавала приказу, щоби зерно, куповане у Мирнам признавати за "вогке". Комітет ствердив теж, що становище, яке заняли фармері на протестаційнім мітінгу у Мирнам було цілком оправдане, хоч положення не було там так серіозне, як про се розголошено. Також стверджує рапорт, що було би корисним для обох сторін, якщоб усунено агентів у Мирнам, які купують і "грейдують" зерно.

Після вислухання пояснень, даних через Е. С. МекРорі, управителя албертійської організації "Юнайтед Грейн Гроверс Лтд.", конвенція приняла резолюцію, в якій протестується проти практики албертійських компаній, які платять нижчу винагороду за "занечищене" зерно.

У звіті конвенційного комітету говориться теж, що перед 15 листопадом, м. р. не було зажалень на несправедливе означування зерна й що лише менше як 25 відсотків, купленого перед тою датою зерна, означено як "вогке". Комітет ствердив теж, що 187 ладунків зерна, у часі між 13 листопадом а 14 груднем, м. р. признано як "вогке", а лише 139 як "сухе". Перед 15 листопадом 75 відсотків привезеного зерна признано чи там "погрейдовано" як сухе й так за нього заплачено.

Звіт комітету приняла конвенція як резолюцію й тим самим потвердила, що страйк фармерів у Мирнам є оправданий і невикликаний жадними чужосторонними чинниками у революційних цілях.

ЛІБЕРАЛИ ТАКОЖ ЗА ВІДЛОЖЕННЯМ ЗАПЛАТИ ДОВГІВ

Провідник албертійських лібералів В. Р. Гавсон, промовляв недавно перед Молодечим Ліберальним Клюбом і рішучо заперечив неузасаднені поголоски, що лібералі, якщоб прийшли до влади у провінції, то сей час відкликали би "Акт Регулюючий Заплату Довгів".

Вимок з промови провідника лібералів Гавсона, в якій він заперечує вищезгадані поголоски звучав: "У кожній части провінції прихильники правительства Бравнлія ширять поголоски, що, якщо яке інше правительство прийде у силу в провінції, то "Акт Регулюючий Заплату Довгів" буде безпроволочно відкликаний і що довжники "будуть кинуті на жир вовкам." "У тій заяві нема ні словечка правди", сказав посол Гавсон. "Лібералі заявили на минулій сесії, що вони є тої гадки, що "Акт Про Урегулювання Заплати Довгів не є вистарчаючий." Ми висказали, отверто, що він повинен відноситись до всіх довжників у провінції, які стараються у чесний спосіб полагодити свої зобовязання. Ми заявили теж, що сей закон повинен бути в дійсности законом регулюючим заплату довгів а не Законом відкладаючим заплату довгів.

Ми зазначили, що сей закон, у такім виді, як його ухвалено, відкладає лише лихо на пізніще й що коли відносини змінаться, довг в додатку з нагромадженими відсотками полишиться все таки на плечах довжника."

"Ми піддали гадку, що в додатку до застережень, які находяться у дотеперішнім законі, треба установити комітет у кожнім дистрикті, який буде скликувати разом довжників й їх вірителів і по старанім розгляненню матеріяльного стану вірителя комітет буде старатися намовити вірителів, щоби у дійсности зменшили свої претенсії, як що до довжної суми так і що до відсотків до такого ступня, який дасть нагоду вірителеви позбутися решти свого довгу у будуччині, не перешкаджаючи йому в його щоденнім поступованню.

"Се видається нам цілком добрим способом поступовання й багато кориснішим для довжника, як відложення заплати довгу і нагромаджування відсотків, як се предвиджує теперішній Акт, регулюючий заплату довгів. Дальше говорив посол Гавсон, що з дотеперішнього поступовання правительства Бравнлія можна би було думати, що у довгах є лише ті, що підпирають правительство Бравнлія. Тимчасом справа мається інакше. Довгами обтяжені є теж консервативсти, лібералі, Ю. А. Фе. і прихильники иньших політичних партій. Тому чи не належиться охорона й зменшення довгів також усім иншим чесним довжникам, без огляду на те, чи вони є фармерами, купцями або механіками? Чимскорше лише наше суспільство прийде до того переконання, що з повище наведеного законодавства повинні користати всі кляси й всякого рода індустрії, тим щораз ближчі будемо до шляху, що веде до поступу. Чимскорше прийдуть ті люде, що бояться, щоби їх не кинуто на 'жир вовкам', до переконання, що провінціональна ліберальна партія хоче піти так, ще у своїм законодавстві, як дотеперішне правительство Бравнлія, тим лучше буде для всіх наших людей."

Так звучить промова провідника лібералів Гавсона, й нема сумніву, що кожний на ню погодиться, й що добре булоби, колиб не ділено нашого суспільства на більше управилейованих та менше упривілейованих, та, щоби не підбурювано одної кляси суспільства проти другої, як се роблять московські більшовики-комуністи "у своїм захваловнім раю." Розходиться лише про те, щоби обіцянки, які пан Гавсон висказав у своїй промові були сповнені дослівно, та щоби вони не були подібні до тих, які висказував п. Бенет у 1930 році, обіцюючи всім безробітним одержання роботи до Різдва 1930 р., а доказав того, що в четвертім році його адміністрації число безробітних впятеро збільшилося і тому не дивота, що наші люде кажуть тепер, коли слухають обітниць політикерів усіх партій: обіцяв пан кожух, тепло його слово.

У МОСКОВСЬКИХ БІЛЬШОВИКІВ ГАЛИЧИНА СЕ "МАЛОПОЛЬСКА"

Захланні й перфідні ляхи, коли заняли Галичину, назвали її "Малопольщею", щоби затерти всякий слід, що се корінно українська земля й що її назва походить від столичного міста Галича над Дністром. Ся назва, якою Ляхи назвали насильством окуповану ними Галичину не опирається на жадних історичних ані етнографічних основах і навіть деякі польські вчені та історики противились їй і заявляли, що вона невмісна і не дається на нічім оперти. Одначе Ляхи Ляхами. Перехрестили Галичину так, як їм подобалось, бо вони "беаті посідентес", себто ті, що хвилево мають владу й силу по своїй стороні. Ніхто зі свідомих Українців сеї назви не признав, а противно всі Українці, без огляду на партійні ріжниці, почали Галичину називати Західньою Україною для зазначення її приналежности до корінно українських земель. Навіть большевики-комуністи, як довго їм ходило про пускання блахмана Українцям, що вони теж признають Україну в її етнографічних границях, почали також звати Галичину Західньою Україною й навіть комуністичну партію східної, себто властивої Галичини, назвали комуністичною партією Західньої України. Одначе ляцько-московська ворожнеча не тривала довго. Розпочались залицянки, рахти, договори, всякі умови, а все коштом України. Дальші слідували, приняття, "чорні кави" московсько-большевицьких достойників у Пілсудського та у польських міністрів, а польських достойників у Москві, у Літвінова-Валлаха, Калініна та Сталіна. Відтак пішли військові візити большевиків у Поляків, а Поляків у большевиків, Пілсудський ставав на "габахт", як у Белведері, у Варшаві, грали "Інтернаціонал", а большевицькі військові й невійськові достойники у Москві віддавали "чесць", коли там заграли в часі приняття польських військових старшин. "Єще Польска не згінела". Розуміється, що при всяких занадто пристрасних любощах тратиться як память так і розум. Большевицько-московські часописи забули про Галичину, про Західну Україну, яку брались чи голосили, що візьмуться визволяти з рук фашистівсько-польської буржуазії й для приподобання своїм союзникам і новим приятелям почали називати Галичину так, як називають її нові приятелі, вшехпольські шовіністи, Малопольською. Забули большевики за резолюції, якими дурили "робітників, селян та всіх трудячих" та в яких твердили, що не буде згоди між комуністичною владою й Польщею, поки не буде наладнана справа на західньо-українських землях, у Західній Україні. Як Українець оженений з Ляшкою у всім їй поминується й забуває свій нарід, так і большевики забули за Західну Україну та заступили й Малопольщею. Їхні польські союзники й приятелі відразу запримітили се та вписали похвалу большевикам у кореспонденції з Москви до варшавської газети п. н. "Газета Польська", з дня 15 листопада, в якій стверджується, що на порозі 17 року революції видно вже наглядно, що Совіти "відукраїнізовують" Україну й гальмують український національний розвиток навіть у культурних справах. Дальше, говорить ся у згаданій кореспонденції, що совітська влада старається знищити українство поза границями Совітського Союзу, а передовсім в Галичині, бо націоналістичні настрої еміграції комуністи з Галичини стали ширити "контрреволюцію й сепаратизм" на т. зв. Радянській Україні. Дальше згадує сей кореспондент, що сей протиукраїнський настрій московських комуністів пізнати навіть по дрібнім але знаменнім прояві, що большевицько-московська преса перший раз від свого існування почала уживати назви "Малопольща", замісць "Західна Україна".

Ми навели виняток з польської газети, заприязненої з большевиками. Цікаві ми тепер, що на се скажуть московсько-большевицькі рептильки в українській мові, що виходять у Вінніпегу, й ще дотепер дурять, а в дійсности затаюють велике заприязнення їх "босів" з Москви з польськими фашистами шовіністами та польською буржуазією та відвертають кота хвостом і кажуть, що то "жовтоблакитники" злучились з Пілсудським і польськими фашистами. Чи "благоразумно" не добачуть нашого визову й замовчать, чи може схочуть ще дальше безлично брехати й туманити своїх малокритичних і засліплених читачів і прихильників та відважуться написати, що то все "буржуазно-націонал-фашистівська" видумка, українських націонал-соціялістів. Але брехнею й запереченням фактів далеко не заїдуть, бодай певне, що назад не вернуть. Прийде бо час, що й дурені ними українські пролетарські маси прозріють і відгонять від себе проч московських агентів і запроданців, що вивузлися із усякої чести й встиду!

ЩЕ ОДИН ВЕЛИКИЙ АЗЕВ

Організатор комуністів у Польщі та член московського Комінтерну провокатор

З Москви, як ми вже згадували в одній з попередніх чисел, наспіла вістка, що там увязнено б. комуністичного посла Юрія Сохацького.

Сохацький належав колись до польської християнсько-демократичної партії, згодом перейшов до народньо-робітничої партії, відси до польської соціялістичної партії. Тут був головним секретарем і одним з найвпливовіших людей. Згодом він перейшов до комуністів.

У комуністичній партії Польщі (КПП) Сохацький грав величезну ролю. Він був її провідником і головним промотором усіх її ділань. Якийсь час був послом до польського сойму, де виголошував дуже різкі промови. Вкінці сойм видав Сохацького судові, а він тимчасом утік до Совітів, звідки дальше кермував комуністичною партією в Польщі, як її представник у Комінтерні.

"Специялісти" в українських справах.

Сохацький виступав на сторінках газет під псевдонімом "Братківський". Головна його специяльність була КПЗУ (Комуністична Партія Західньої України). Після шумськівського розламу в КПЗУ, Сохацький перейняв з боку КПП керму КПЗУ. Він написав брошуру проти шумськістів п. н.: "На шляхах націоналізму, опортунізму і зради", в якій доказував, що **комуністи України — не фашисти,** а одинокою вартісною групою не група Вальницького (ряного москвофіла).

І це був Сохацький, що передав керму КПЗУ в руки Вальницького, він ліквідував на Україні Шумського, Максимовича і цілу т. зв. шумськівську опозицію.

Сохацький і сельроби

Сохацький з рамени Комуністичної Партії Польщі і Комуністичного Інтернаціоналу в Москві перенял під свою керму передовсім Комуністичну Партію Західньої України і всіх її прибудівок, а головно Сельробів. Часто бував у Львові й переводив партійну "чистку". На чолі сельробів поставив Кирила Вальницького, пізнішого посла до польського сойму. Без матеріяльної помочі Сохацького група сельробів була би взагалі не існувала.

Сохацький був постійним співробітником **усіх українських комуністичних видавництв,** а підписувався "Братківський".

ЦІННІ ПРЕМІЇ ДЛЯ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ "ФАРМЕРСЬКОГО ГОЛОСУ"

Підчас Кампанії в Місяці Січні і Лютім

КОЖНОМУ НОВОМУ ПЕРЕДПЛАТНИКОВІ, ЩО ПРИШЛЕ ЦІЛОРІЧНУ ПЕРЕДПЛАТУ НА "ФАРМЕРСЬКИЙ ГОЛОС" В МІСЯЦІ СІЧНІ І ЛЮТІМ В СУМІ ОДНОГО ДОЛЯРА, ЯК ТАКОЖ ДЛЯ ВСІХ НАШИХ ДОТЕПЕРІШНИХ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ, ЯКІ ПРИ ВИРІВНАННЮ СВОЄЇ ЗАЛЕГЛОЇ ПЕРЕДПЛАТИ ЗАПЛАТЯТЬ ЧАСОПИС НА ЦІЛИЙ РІК НАПЕРЕД, ВИШЛЕМО ОДНУ ЗІ СЛІДУЮЧИХ ПРЕМІЯ:

Хто пришле цілорічну передплату підчас сеї кампанії, тому вишлемо прегарний **Стінний Календар** на 1934 рік, який можна вибрати собі з катальога Української Книгарні Д. Фербея в Едмонтоні.

Се лише два взірці з багатого вибору стінних календарів.

Не Піддавайся Біді, оповідання з селянського життя, А. Чайковського, ціна 25ц., даємо за цілорічну передплату.

Не-Читальники, оповідання Леся Мартовича, ціна 30ц., дамо кожному за одну цілорічну передплату.

Дурні Діти, повість з поносиної доби у Галичині, Крука Мазепинця, ціна 35ц. дістане кожний, хто пришле одного доляра передплати.

Хто винуватий та інші оповідання з життя селянства на Покуттю, описуючі правдиві події зперед 30-ти літ. Написав Дмитро Солянич. Книжка має 161 ст. друку, великої вісімки. Сю книжку дамо кожному, хто пришле передплату на півтора року.

Данилишин і Білас, драма в 4-ох діях, оперта на правдивих подіях, які мали місце підчас нападу на почту українськими революціонерами в Городку Ягайлонськім, в місяці грудні, 1932 року. Нап. Ст. Васкан. Сю книжку дамо кожному в премії за цілорічну передплату.

ПЕРЕДПЛАТУ ШЛІТЬ НА АДРЕСУ:

THE FARMERS' VOICE
10336 - 94th STREET, EDMONTON, ALBERTA

ФАРМЕРСЬКИЙ ГОЛОС

Український дво-тижневик, присвячений інтересам українських фармерів і робітників.

Видає Спілка "Фармерського Голосу" кожного 10-го і 25-го дня в місяці, під числом 10336—96-та вулиця, в Едмонтоні, Альберта.

ІВАН СОЛЯНИЧ, Управитель, М. СИРОЇДІВ, Редактор.

Передплата виносить на рік $1.00, на півріка 50 центів, на чверть року 25ц.

ЦІНИ ОГОЛОШЕНЬ ВИСИЛАЄТЬСЯ НА БАЖАННЯ.

Редакція за оголошення не відповідає.

THE FARMERS' VOICE

Semi-monthly paper, devoted to the interests of Ukrainian Farmers and Workers.

Published on the 10th and 25th day of each month by THE FARMERS' VOICE PUBLISHING CO. 10336—96th Street, Edmonton, Alberta.

JOHN SOLLANYCH, Manager, N. SYROIDIW, Editor.

Subscription Rates: $1.00 yearly; 50c half-yearly; 25c quarterly.

ADVERTISING RATES ON APPLICATION

Address: THE FARMERS' VOICE 10336—96th Street -:- Edmonton, Alberta

Свято Української Соборности

У минулий понеділок, 22 січня, с.р. святкував увесь український нарід, як по сім так і по тамтім боці широкого океану, велике подвійне свято, яким є проголошення незалежности української держави у 1918 р., та проголошення злуки, себто соборности усіх українських земель у 1919 р. 16 а зглядно 15 літ ділить нас від тої пропамятної хвилі, як у Києві, матері українських городів, на Софійськім майдані, недалеко памятника Великого Гетьмана Богдана Хмельницького, торжественно проголошено раз незалежність, а другий раз соборність українських земель.

День 22 січня, 1919 року є актом злуки двох Українських Держав, в одну державну організацію.

Сей світлий історичний акт був завершенням довгої й завзятої боротьби, яка велася в нутрі самого українського народу між свідомими політично Українцями й тими чужими й ворожими впливами, струями й силами, якими перенялась більшість освіченого українського громадянства на Великій Україні й які вижолобили собі, за довгий час політичної та соціяльної неволі, глибоку борозду в душі цілого українського народу.

Чужі політичні впливи, користуючись нашою легковірністю й хибним політичним орієнтуванням, успіли за час довговікової неволі здеморалізувати нашу душу, запоморочити наш мозок, розмягчити нашу волю, відібрати їй відпорність, опутати сіттю розкладових гасел нашу свідомість і осторожність. Ті всі розкладові, шкідливі й вбийчі прикмети плекала в душі нашого народу чужа й ворожа нам рука. Наші тодішні провідники й визначні люде, з малими вимками, голосили, що усамостійнення України буде злочином супроти однецілого фронту російської революції. Ми старші, памятаємо, що саме тоді, як вибухла велика російська революція, як цар Микола зрікся престола, як здавалося, що наступив день порахунку з Москвою, і що доля буття або небуття цілої російської імперії залежала від подій над Дніпром, знайшлися серед нас люде, які почали голосити славословія Москві. А голосили вони ті похвали лише тому, бо Москва прибралась у нову одіж, почала голосити нові гасла свободолюбія й братолюбія. Ми забули, що ті високі гасла голосить та сама Москва, що через стільки віків різала й шматувала зі своїми хвилевими союзниками наші землі, заселювала їх чужими зайдами, по варварськи грабила наше майно як зпід селянської стріхи так із твердинь нашої науки та напихала тюрми й сибірські каторги найкращими синами нашої землі.

І саме з тими засліпленими і запомороченими Українцями — політичними москвофілами — мусіло свідоме політично українство, яке головно рекретувалось між нашою армією, звести завзяту боротьбу. Лише завдяки нашій армії вдалось нам перемогти наших засліплених політичних провідників, проголосити усі універсали, припинити балачку з "братніми народами", та довести до акту злуки українських земель. Через те сей акт злуки являється видимим знаком перемоги діяльного і віруючого політичного українства над чужими, ворожими нам впливами, над чужою політичною думкою на Україні. Є се перемога загального українського єднання над територіяльними частковими та партійними патріотизмами. Одначе ся перемога не далася вдержати через довший час. Наші вороги мали забагато союзників, навіть серед нас самих, як іще й досі мають і тому ідея всеукраїнського єднання не перемогла на довго політики сепаратизмів та духа територіяльного патріотизму в широких колах обох частин, великоукраїнських і галицьких нашого громадянства.

Вкедовзі після проголошення акту Соборности упав Київ, занятий більшовиками, а всліл за ним впала й українська державність, яку підтримували до останку геройські зусилля нашої армії. Наступило нове поневолення, крайно деморалізуюча орієнтація на ворожі зовнішні сили, боротьба між українськими політичними таборами а зі славної недавної минувшини полишилась лише велика традиція соборного чину.

І щож нам полишається на будуче? Нічого иншого, як шлях великого єднання, співпраці духа і рук та підготовлення боротьби за нову українську державність.

Вороги нашої державности, до яких як всім нам звісно, належать передовсім Поляки й московські більшовики, а також і всі загалом Москалі, без огляду на партійну приналежність, зіпхнули українські маси з простолінійного національно-державного напрямку. Вони стараються поділити ті маси відповідно до їх станових і клясових інтересів, розбити суцільний фронт боротьби й розпорошити енергію нашого народу. Вони, себто наші вище згадані вороги не перестають кидати зерна отруї, щоби на все унеможливити відродження й розвиток нашої державности. Поляки і московські більшовики намагаються всіми можливими способами створити серед українського народу такі політичні течії, які своєю політикою підтвердилиб і закріпилиб сучасний стан займанщини.

Одначе всі ті їх заходи і спроби тепер вже спізнені, вони не є в силі спинити розвитку внутрішньої моральної та політичної єдности українського народу та його державницької ідеї. Український нарід вже зрозумів, що без національного визволення нема й соціяльного, себто клясового визволення, він се випробував на своїй власній шкірі під московськими більшовиками, що помимо свого завзятого й яскравого соціялізму й інтернаціоналізму полишились московськими всеросійськими імперіялістами. Тим самим московські більшовики переконали український нарід, що нема волі під чужоплемінним панування й що саме воля — то життя народу, а чужоплемінна неволя — се смерть народу.

Тому український нарід, святкуючи щорічно день 22 січня як свій, по канадійськи кажучи, "Домініон Дей", день соборности, буде все мати у памяти, що він зобовязаний простувати незломно далі до раз означеної мети й поборювати мужно і безпощадно усі перешкоди на шляху своїх державницьких стремлінь.

Загроза Голоду на Великій і Західній Україні

Страшні вісти доходять до нас з обох частей нашої України, себто з тої, що находиться під більшовицьким режімом, якийто режім шумно називає себе владою селян і робітників і другої меншої частини, яку зовуть Західньою Україною або Східною Галичиною, а яка находиться під польсько-шляхоцько-фашистівським пануванням. Обі части України голодують, а голодують головно тому, що чужа тим частинам по народности влада цілковито не подбала, щоби своїх горожан забезпечити перед голодом, хоч домагається від них данин і податків, за які нічого їм не дає. Населення корінньої Московщини, хоч теж не розкошує під більшовицьким монгольсько-джінгіханським режімом, одначе не вмре воно у такій застрашаючій скількости з голоду як населення України, бо все таки більшовицька влада по національности рідна московському населенню й бодай частинно ратує його перед голодовою смертю, граблячи Україну і не лишаючи українському хліборобови нічого на прожиток. Вона знає й їй се навіть на руку, щоби населення України як не вимерло до щенту, то бодай так проріділось, щоби Українці були меншістю на своїй рідній землі посеред московських зайдів, яких переселить туди більшовицько-московська влада.

Ми вже писали, що на Великій Україні був через цілий минулий рік страшний голод, і що наслідком сього голоду вимерло там від 5-8 міліонів Українців і инших мешканців того краю. Московські більшовики й їх платні агенти у Канаді і в Америці безстидно заперечують існування голоду, хоч оригінальні листи з Великої України, які сотки з нас мали нагоду читати, потверджують існування там голоду й людоїдства; існування голоду потверджував також кореспондент найбільшого американського денника "Ню Йорк Таймс", Дюранті, прихильник більшовиків, потверджував його теж кореспондент англійського ліберального щоденника "Манчестер Гардіян" і багато инших. Також кореспондент англійської газети "Торонто Дейли Стар", Пієр ван Пасен, що при кінці літа й з початком осени був на Радянщині, писав, що на Україні минулої зими і минулої весни був страшний голод і хоч жнива минулого літа були добрі, то мимо сього населення Совітського Союза, а головно України стоїть перед іще одною дуже тяжкою зимою. Представники німецької протестантської церкви, що недавно повернули з країни голоду, себто з України до Берліна кажуть теж:— що коли допомога нещасним не буде зорганізована негайно, то сеї зими може вимерти з голоду багато міліонів душ. Відомо теж, що головною причиною голоду на Україні є політика Сталіна у сільському господарстві. Сталін постановив зробити колективізацію, не вважаючи на те, що багато людей, навіть у самій комуністичній партії, були проти примусової і форсовної колективізації.

Одною з дальших причин голоду на Україні, мимо того, що минулорічні жнива були добрі, є податкова система більшовицького уряду. За минулорічний голод винував більшовицький уряд куркулів, кажучи, що вони через свою відсталу господарку не дали добути з землі стільки хліба, скільки треба на прожиток краю. Тимчасом голодують і голодували не тільки ті хлібороби, що вели самостійну господарку але теж і члени колхозів. А голодували вони головно тому, що більшовицький уряд їх погано обдурив при стяганню податків. Іменно появився був у Совітах минулої весни такий розпорядок, що уряд має збирати сталий податок у розмірах 30 відсотків збору, так, що селянам малоби лишитися 70 відсотків зібраного збіжжа. Одначе як більшість більшовицьких законів, так і сей послідній показався новим глумом над хліборобським населенням. Коли податкові урядовці появилися по селах і почали збирати податки чи радше грабити населення, тоді показалося, що податок не обчисляється відповідно до справжніх жнив, але відповідно до пляну засівів, які наперед поробив більшовицький уряд. Податкові урядовці почали проте забирати селянам не 30 відсотків їх справдішнього збору, але 30 відсотків того збору, який українські селяне зібралиби, якщоб плян засіву уряду був докладно переведений. Коли урядовці почали стягати зі селян тих 30 відсотків упланованого урядом збору, то українським хліборобам полишилось не 70 відсотків їх збору, але далеко менше, в найкращому разі яких 20 відсотків, а нерідко 15, або 10, а навіть 5 відсотків з їх збору. От так справедливо виглядає податкова система більшовицько-пролетарської влади. Колиб капіталістично-буржуазний уряд Канади на щось подібного зважився, то канадійське населення підняло би револьту й повалилоби такий уряд у протягу як не кількох днів, то напевно у протягу кількох тижнів. А тепер ще одно пояснення більшовицько-пролетарської податкової системи. Коли сі податкові відсотки переміниму на відому нам з Галичини формулу снопів, то побачимо, що совітські хлібороби, працюючи на державних большевицьких фармах, колхозах, діставали в найкращому випадку пятий сніп; і то діставали його за всю роботу коло збіжжа, себто не лише за жнива, але й за веснування, за полення й молочення. Ті з нас, що памятають великий хліборобський страйк у Галичині у 1902 р. знають, що тоді наші селяне домагалися десятого снопа й то лише за саму збірку достиглого збіжжа. Значить більшовицько-пролетарський уряд визискує наших хліборобів на Великій Україні ще безстидніше як польські пани дідичі й томуто власне спричиняє він таку біду, такий голод і таке нещастя у нашій далекій заморській батьківщині. Недармо то наші селяне втікають до пансько-фашистівської Польщі й до боярської Румунії з "большевицького раю", й тішаться, коли їм удалось втекти туди й оминути кульку червоноармійця, що пильнує границь більшовицького пекла.

Та не лучше тепер діється і на Західній Україні, окупованій другим наїзником, тепер сердечним приятелем більшовиків, Ляхом, який прикривається біло-червоним прапором і "білим вірлом". Ось що читаємо у старокрасвім часописи під н. "Новий Час", який подає голос очевидця, що обіхав нашу чудову Гуцульщину й описує що там бачив.

"Наші гарні але вбогі гуцульські й деякі підгірські села стоять перед страшною голодовою катастрофою. Землі тут люде мають мало, вона тут у горах маловрожайна. Люде на селі живляться тут звичайно кукурудзою й бараболею. Сього року тут великий неврожай. Весна була дуже пізною, літо дощеве й мокре, до того багато шкоди наробила літня повінь. Уже у жовтні вдарило кілька нічних, досить сильних морозів, що до решти знищили ще недоспілу й перемерзлу кукурудзу.

"Зима тут дуже люта. У звязку з зимном і поганим відживлюванням та недоїданням кинулися між людей хороби; особливо багато тут хорих дітей. Смертність в останніх двох тижнях дуже велика.

"Я мав нагоду відвідати ці загрожені села й хати. Жах огортає чоловіка, коли дивиться на чорне горе й неописану нужду наших братів.

"Чорний голод і смерть заглядають в очі соткам наших братів-Гуцулів, красі і гордощам нашої великої Нації."

Сей страшний опис недолі нашого гуцульського племени кінчить згаданий старокрасвий часопис зазивом до організування негайної допомоги голодуючій Гуцульщині. Редакція "Нового Часу" зазначує, що коли неможливо переслати гроші, зібрані на ратунок голодуючих на Великій Україні, то булоби добре вислати їх на ратунок голодуючої й погибаючої Гуцульщини.

Так невесело й сумно представляється положення на землях нашої батьківщини, що стогне в ярмі червоних більшовицьких катів і їх сердечних приятелів і союзників червоно-білих польських панів і фашистів з під стягу "дзядка" Пілсудського.

Хоч як гірко й тяжко приходиться нам тут жити серед теперішньої економічної кризи й депресії, то одначе повинні ми собі від уст відняти й післати, що хто в силі, на ратунок наших нещасних заокеанських братів, маючи се на увазі, що, коли не стане Українців на корінно українській землі, то й ми канадійська й американська еміграція не будемо мати раці існування й мусимо національно згинути як та гарна й зелена галузка, що гине і усихає, коли підрубається пень дерева, на якім вона росте.

Домагаються Платного Затяття, а не Жебрачої Допомоги

Недавня Конвенція Албертійської Федерації Праці приняла резолюцію, в якій домагається від провінціонального та домініяльного правительства, щоби вони вже раз сповнили домагання населення, яке їх вибрало й дало їм владу, вислухавши їх виборчих обітниць. А тим домаганням населення й Федерації Праці є, щоби оба правительства розпочали правильні роботи коло будови гостинців, залізних шляхів, мостів, парків і т. п. і тим самим дали міліоновї безробітних заняття й таку заплату, яка вистарчалаби на прожиток і заспокоєння всіх конечних життевих запотребувань. Другою резолюцією, яку ухвалила згадана вище Конвенція Федерації Праці є домагання, щоби домініяльне й провінціональне правительство понехало давати безробітним жебрачу безпосередно допомогу, т. зв. "реліф", або висилати їх до т. зв. таборів праці, які подекуди нагадують воєнні детенційні табори, в яких мучились й гинули в часі великої війни наші люде. Се послідне домагання є згідне з домаганням премієрів чотирьох західних провінцій, яке вони ухвалили й предложили доміньяльному правительству в часі своєї осінньої конференції у Вікторії. Того рода домагання вислали теж на руки доміньяльного правительства міські ради Едмонтону та инших міст і місточок. Також і ріжного рода бизнесові організації й організації горожан всілякого звання висилали й потверджували одноголосно на своїх зібранях, що годяться на того рода домагання. Бо й дійсно, коли застановимося поважно над тою жебрачою допомогою, яку дають провінціональне чи там доміньяльне правительство, то мусимо її як найостріше осудити як крайно деморалізуючий ціле населення нашої багатої домінії чинник. От возьмім собі приклад: Сидять собі людиска не маючи роботи й нудяться, а правительства, щоби їх хвилево заспокоїти, чи радше забити їм дуриничкою голову, щоби не бунтувалися, не улаштовували т. зв. голодових маршів, не дали спровокуватись більшовицьким агентам, яким не ходить про поліпшення але про погіршення долі фармерів і робітників, щоби їх зробити безпритульним пролетаріятом, дає їм похлептати зупки й покушати мяса й хліба, щоби не гинули з голоду як се діється під комуністичним режімом. Дає їм також і переспатись десь у зимнім мешканню, де такий "реліфник" трясеться зимна як собака у буді, бо не має чим прикрити свого знуждоєного тіла й так якось пхає своє жалюгідне існування на божім світі з дня на день, потішаючись надією, що якось то буде, що наступлять лучші часи й що ще й в його віконце засвітить ще колись сонце. А з нудьги починають деякі "реліфники" ще й в карти грати від ранку до вечора, або пересиджувати у білярдових салях, де "штуркають кулями" або беруться й до хлептання самогонки, коли лише де трафиться нагода до сього. І подумати, що таке життя примусових неробів веде міліон або одна десята частина населення нашої домінії. А веде таке життя не з власної волі, не конче з великою радістю й охотою тільки примушена до сього теперішніми невиносими обставинами. Та що гірше. Поневольна привичка стає з часом навичкою й то дуже поганою, деморалізуючою навичкою, яка готова у будучині дуже гірко пімститися на наступнім поколінню, на населенню домінії й на самій державі. Ми всі з досвіду знаємо, що лінивство й до того ще довго тревале примусове лінивство се злий дорадник й що се початок і підстава усіх можливих лих і злочинів. А особливо тим примусовим безробіттям деморалізується наша канадійська молодь, що веде кочівниче життя, на подобу старокрасвих Циган і то не з власної волі, але тому, що її ніхто не потребує, бо до нічого хосенного не можна її вжити. Се є страшний моральний удар для цілої канадійської нації і чим довше такий стан потриває тим тяжчою буде шкода, яку понесе ціла канадійська домінія і відвічальність за неї тих, що саме є при владі. Через те першим обовязком тих, що є при владі є постаратися о відповідне заняття для канадійської молоді, усунути зперед її очей непевність в якій вона живе, дати молоді до пізнання, що вона тут потрібна, що для неї є вигляди на лучше будуче, коли то вона потрафить відограти важну ролю у будові і розвиткови такого молодого краю, яким є Канада й віддати свою молоду енергію й здібність на щось такого, що принесе користь, а не шкоду нашій канадійській нації.

Тому кінчачи наші слова осторогги кличемо: Геть з примусовим лінохуванням та безробіттям. Завданням влади, завданням тих, яким віддано керму держави є не говорити публично, як се робить теперішній премієр нашої домінії або президент "Сюпяру", або президент Кан. Банку цілу купу гарних слів про те, що економічне положення поліпшається, що безробіття зменшається, коли в дійсности так не є. Завданням влади є подбати, щоби безробіття дійсно не було, а коли вона не знає як сьому зарадити, або не хоче підняти радикальних і рішучих кроків, щоби його усунути, тоді є повинністю її звернутись до населення й дати йому можність вирішити, хто має дальше проводити керму держави, та хто потрафить чи буде в силі направити те лихо, що його накоїла теперішня, недбайлива, нездарна та лиха влада, якою є теперішня консервативна влада, влада найбагатших капіталістів, що все й всюди дбала лише про свою класу, а не про добро канадійського населення.

ДРУКАРНЯ
Івана Солянича

У ВСІХ ДРУКАРСЬКИХ СПРАВАХ УДАВАЙТЕСЯ ДО НАС.

ВИКОНУЄ ВСЯКІ ДРУКАРСЬКІ РОБОТИ ДУЖЕ СТАРАННО І ПО УМІРКОВАНИХ ЦІНАХ.

Товариства, Секретарі Шкільні та Муніципальні, Міські Управи і Бизнесмени повинні удаватися зі всякими роботами до друкарні Івана Солянича, де дістануть добру роботу та скору услугу.

ТИСЯЧІ ОСІБ ВДОВОЛЕНІ НАШОЮ РОБОТОЮ, І МИ СВЯТО ВІРИМО, ЩО ВАС ВДОВОЛИМО ТАКОЖ.

Alberta Printing Co.

10336 - 96th STREET EDMONTON, ALBERTA

На Теми Дня

КОНВЕНЦІЯ З. Ф. А., А ФАРМЕРСЬКИЙ СТРАЙК

Ми вже згадували кілька разів у нашім часописи, що фармері в околиці Мирнам розпочали фармерський страйк. Сей страйк полягає у тім, що фармері перестали солідарно доставляти збіжжа до елевейторів, де їм плачено за низьку ціну за їх пшеницю й означувано її як мокру й плачено за неї як за мокру, хоч вона була суха, інакше би винята з печі. Страйкуючі фармері розставили теж пикетчиків, які мали не допускати достави пшениці до елевейторів. Вороги фармерського страйку, який тішиться теж попертям промисловців і бизнесовців у самім Мирнам, лише не може якось здобути симпатій у РадіЗбіжевих Комішонерів і у "посідаючих владу в руках", рішили всякими способами зломити сей страйк. Тому саме ширять вони сплетні, що страйк викликали більшовики-комуністи, а одна українська організація заявила публично, що вона не попирає страйку, бо він викликаний і попираний комуністичною організацією "Юнайтед Фронт". Ми знаємо вже з досвіду, що де агенти московського більшовизму приложать свою руку, там справа мусить бути завжди програною, бо більшовикам комуністам не ходить ніколи про те, щоби фармерам і робітникам а також усім гнобленим і упослідженим було лїпше, але, аби їм було гірше, бо тоді лише вони бути готовими розпочати революцію, про яку розходяться Третьому Інтернаціоналові. На щастя показується, що страйк у Мирнам не викликали комуністи й що не вони держать його керму, але, що кермують ним самі фармері, що зорганізувались і держаться солідарно а ведуть страйк не на то, щоби програти, але на те, щоби виграти й поліпшити, а не погіршити своє економічне положення.

Що так мається справа показується з промови представника фармерів з Мирнам на Конвенції Злучених Фармерів Алберти, яка відбулася в Едмонтоні минулого тижня. Як головний представник фармерів виступив на сій конвенції фармер Василь Галіна. Він представив фармерським делегатам причини задля яких мирнамські фармері страйкують вже поверх шість тижнів і не доводять пшениці до елевейторів, розставили пикетчиків і стараються намовити до страйку доокличних фармерів. Першою причиною страйку є те, що місцеві управителі чи там агенти у 5-ох місцевих елевейторах означують усьо привожене зерно як вогке, не пробуючи його, чи воно вогке чи ні та покликуються на те, що такий розпорядок видали їх компанії, хоч, як слідство виказало, такого розпорядку не було.

Опісля другою причиною страйку є та обставина, що хоч помічник збіжевого комішонера Блечфорд, прибувши до Мирнам і розслідивши справу заявив фармерам, що слушність по їх стороні, одначе Рада Збіжевих Комішонерів не є в силі нічого помогти їм. Щож іншого осталося тепер фармерам зробити, як не полишитися дальше на страйку, коли сам заступник комішонера признає їм слушність і заявляє, що не в силі їм помогти! Дальше заперечив Галіна, що страйкуючі фармері є комуністами. Вони страйкують, бо мають слушну причину до страйку. Елевейторні компанії знають що їх агенти не поступили так як належало, одначе не хочуть їх відкликати, хоч фармері не мають до них довіря.

Вислухавши звіту представника фармерів і його просьби, щоби конвенція вглянула у справу мирнамського страйку й прийшла з поміччю страйкарям, конвенція вибрала комітет, зложений з Шепарда, Шеррата й Реамуссена й поручила йому розглянути справу страйку й здати звіт перед конвенцією.

Перед розвязанням конвенції вибраний комітет здав свій звіт, послугуючись інформаціями, одержаними від гром. Галіни і В. Г. Блечфорда, асистента збіжевого комішонера.

У звіті говориться про зажалення фармерів, яких зерно признано за "вогке", хоч його прібки, вислані до Едмонтону і Виннипегу виказали, що воно є вповні "сухе". Розсліди виказали теж, що жадна зі збіжевих компаній не видавала приказу, щоби зерно, куповане у Мирнам признавати за "вогке". Комітет ствердив теж, що становище, яке заняли фармері на протестаційнім мітінгу у Мирнам було цілком оправдане, хоч положення не було там так серіозне, як про се розголошено. Також стверджує рапорт, що було би корисним для обох сторін, якщоб усунено агентів у Мирнам, які купують і "грейдують" зерно.

Після вислухання пояснень, даних через Е. С. МекРорі, управителя албертійської організації "Юнайтед Грейн Гроверс Лтд.", конвенція приняла резолюцію, в якій протестується проти практики албертійських компаній, які платять нижчу винагороду за "занечищене" зерно.

У звіті конвенційного комітету говориться теж, що перед 15 листопадом, м. р. не було зажалень на несправедливе означування зерна й що лише менше як 25 відсотків, купленого перед тою датою зерна, означено як "вогке". Комітет ствердив теж, що 187 ладунків зерна, у часі між 13 листопадом а 14 груднем, м. р. признано як "вогке", а лише 139 як "сухе". Перед 15 листопадом 75 відсотків привезеного зерна признано чи там "погрейдовано" як сухе й так за нього заплачено.

Звіт комітету приняла конвенція як резолюцію й тим самим потвердила, що страйк фармерів у Мирнам є оправданий і невикликаний жадними чужосторонними чинниками у революційних цілях.

ЛІБЕРАЛИ ТАКОЖ ЗА ВІДЛОЖЕННЯМ ЗАПЛАТИ ДОВГІВ

Провідник албертійських лібералів В. Р. Гавсон, промовляв недавно перед Молодечим Ліберальним Клюбом і рішучо заперечив неузасаднені поголоски, що ліберали, якщоб прийшли до влади у провінції, то сей час відкликали би "Акт Регулюючий Заплату Довгів".

Вимок з промови провідника лібералів Гавсона, в якій він заперечує вищезгадані поголоски звучав: "У кожній части провінції прихильники правительства Бравнлія ширять його лоски, що, якщо яке іньше правительство прийде у силу в провінції, то "Акт Регулюючий Заплату Довгів" буде безпровопочно відкликаний і що довжники "будуть кинуті на жир вовкам." "У тій заяві нема ні словечка правди", сказав посол Гавсон. "Ліберали заявили на минулій сесії, що вони є тої гадки, що "Акт Про Урегульовання Заплати Довгів не є вистарчаючий." Ми висказали, отверто, що він повинен відноситись до всіх довжників у провінції, які стараються у чесний спосіб полагодити свої зобовязання. Ми заявили теж, що сей закон повинен бути в дійсности законом регулюючим заплату довгів а не Законом відкладаючим заплату довгів.

Ми зазначили, що сей закон, у такім виді, як його ухвалено, відкладає лише лихо на пізніше й що коли відносини зміняться, довг в додатку з нагромадженими відсотками полишиться все таки на плечах довжника."

"Ми піддали гадку, що в додатку до застережень, які находяться у дотеперішнім законі, треба установити комітет у кожнім дистрикті, який буде скликувати разом довжників й їх вірителів і по старанним розглянению матеріяльного стану вірителя комітет буде старатися намовити вірителів, щоби у дійсности зменшили свої претенсії, як що до довжної суми так і що до відсотків до такого ступня, який дасть нагоду вірителеви позбутися решти свого довгу у будучині, не перешкаджаючи йому в його щоденнім поступованню.

"Се видається нам цілком добрим способом поступовання й багато кориснішим для довжника, як відложення заплати довгу і нагромаджування відсотків, як се предвиджує теперішній Акт, регулюючий заплату довгів. Дальше говорив посол Гавсон, що з дотеперішнього поступовання правительства Бравнлія можна би було думати, що у довгах є лише ті, що підпирають правительство Бравнлія. Тимчасом справа мається інакше. Довгами обтяжені є теж консерватисти, ліберали, Ю. А. Фе. і прихильники инших політичних партій. Тому чи не належиться охорона й зменшення довгів також усім иншим чесним довжникам, без огляду на те, чи вони є фармерами, купцями або механіками? Чимскорше лише наше суспільство прийде до того переконання, що з повище навеленого законодавства повинні користати всі кляси й всякого рода індустрії, тим шораз ближчі будемо до шляху, що веде до поступу. Чимскорше прийдуть ті люде, що бояться, щоби їх не кинуто на жир вовкам", до переконання, що провінціональна ліберальна партія хоче піти дальше у своїм законодавстві, як дотеперішнє правительство Бравнлія, тим ліпше буде для всіх наших людей."

Так звучить промова провідника лібералів Гавсона, й нема сумніву, що кожний на ню погодиться, й що добре булоби, колиб не ділено нашого суспільства на більше управилейованих та менше упривілейованих, та, щоби не підбурювано одної кляси суспільства проти другої, як се роблять московські більшовики-комуністи "у своїм захваловнім раю." Розходиться лише про те, щоби обіцянки, які пан Гавсон висказав у своїй промові були сповнені дослівно, та щоби вони не були подібні до тих, які висказував п. Бенет у 1930 році, обіцюючи всім безробітним одержання роботи до Різдва 1930 р., а доказав того, що в четвертім році його адміністрації число безробітних впятеро збільшилося і тому не дивота, що наші люде кажуть тепер, коли слухають обітниць політикерів усіх партій: обіцяв пан кожух, тепло його слово.

У МОСКОВСЬКИХ БІЛЬШОВИКІВ ГАЛИЧИНА СЕ "МАЛОПОЛЬСКА"

Захланні й перфідні ляхи, коли заняли Галичину, назвали її "Малопольщею", щоби затерти всякий слід, що се корінно українська земля й що її назва походить від столичного міста Галича над Дністром. Ся назва, якою Ляхи назвали насильством окуповану ними Галичину не опирається на жадних історичних ані етнографічних основах і навіть деякі польські вчені та історики противились їй і заявляли, що вона невмісна і не дається на нічім оперти. Одначе Ляхи Ляхами. Перехрестили Галичину так, як їм подобалось, бо вони "беаті поссідентес", себто ті, що хвилево мають владу й силу по своїй стороні. Ніхто зі свідомих Українців сеї назви не признав, а противно всі Українці, без огляду на партійні ріжниці, почали Галичину називати Західною Україною для зазначення її приналежности до корінно українських земель. Навіть большевики-комуністи, як довго їм ходило про пускання блахмана Українцям, що вони теж признають Україну в її етнографічних границях, почали також звати Галичину Західною Україною й навіть комуністичну партію східної, себто властивої Галичини, називали комуністичною партією Західньої України. Одначе лядько-московська ворожнеча не тривала довго. Розпочались залицянки, пакти, договори, всякі умови, а все коштом України. Дальші слідували, приняття, "чорні кави" московсько-большевицьких достойників у Пілсудського та у польських міністрів, а польських достойників у Москві, у Літвінова-Валлаха, Калініна та Сталіна. Відтак пішли військові візити большевиків у Поляків, а Поляків у большевиків, Пілсудський ставав на "габахт", як у Белведері, у Варшаві, грали "Інтернаціонал", а большевицькі військові й невійськові достойники у Москві віддавали "чесць", коли там заграли в часі приняття польських військових старшин. "Єще Польска не згінела". Розуміється, що при всяких занадто пристрасних любощах тратиться як память так і розум. Большевицько-московські часописи забули про Галичину, про Західну Україну, яку брались чи голосили, що візьмуться визволяти з рук фашистівсько - польської буржуазії й для приподобання своїм союзникам і новим приятелям почали називати Галичину так, як називають її нові приятелі, вшехпольські шовіністи, Малопольською. Забули большевики за резолюції, якими дурили "робітників, селян та всіх трудячих" та в яких твердили, що не буде згоди між комуністичною владою й Польщею, поки не буде наладнана справа на західньо-українських землях, у Західній Україні. Як Українець оженений з Ляшкою у всім їй повинується й забуває свій нарід, так і большевики забули за Західну Україну та заступили її Малопольщею. Їхні польські союзники й приятелі відразу запримітили се та виписали похвалу большевикам у кореспонденції з Москви до варшавської газети п. н. "Газета Польська", з дня 15 листопада, в якій стверджується, що на порозі 17 року революції видно вже наглядно, що Совіти "відукраїнізовують" Україну й гальмують український національний розвиток навіть у культурних справах. Дальше, говориться у згаданій кореспонденції, що совітська влада старається знищити українство поза границями Совітського Союзу, а передовсім в Галичині, бо націоналістично настроєні емігранти комуністи з Галичини стали ширити "контрреволюцію й сепаратизм" на т. зв. Радянській Україні. Дальше згадує сей кореспондент, що сей протиукраїнський настрій московських комуністів пізнати навіть по дрібнім але знаменнім проявї, що большевицько-московська преса перший раз від свого існування почала уживати назви "Малопольща", замісць "Західна Україна".

Ми навели виняток з польської газети, заприязненої з большевиками. Цікаві ми тепер, що на се скажуть московсько-большевицькі рептильки в українській мові, що виходять у Виннипегу, й ще дотепер дурять, а в дійсности затають велике заприязнення їх "босів" з Москви з польськими фашистами шовіністами та польською буржуазією та відвертають кота хвостом і кажуть, що то "жовтоблакитники" злучились з Пілсудським і польськими фашистами. Чи "благоразумні" не добачуть нашого визову й замовчать, чи може схочуть ще дальше безлично брехати й туманити своїх малокритичних і засліплених читачів і прихильників та відважуться написати, що то все "буржуазно-націонал-фашистівська" видумка, українських націонал-соціялістів. Але брехнею й запереченням фактів далеко не заїдуть, бодай певне, що назад не вернуть. Прийде бо час, що й дурені ними українсько-пролетарські маси прозріють і відгонять від себе проч московських агентів і запроданців, що визулись із усякої чести й встиду!

ЩЕ ОДИН ВЕЛИКИЙ АЗЕВ

Організатор комуністів у Польщі та член московського Комінтерну провокатор

З Москви, як ми вже згадували в одним з попередніх чисел, наспіла вістка, що там увязнено б. комуністичного посла Юрія **Сохацького.**

Сохацький належав колись до польської християнсько-демократичної партії, згодом перейшов до народньо-робітничої партії, відси до польської соціялістичної партії. Тут був головним секретарем і одним з найвпливовіших людей. Згодом він перейшов до комуністів.

У комуністичній партії Польщі (КПП) Сохацький грав величезну ролю. Він був її провідником і головним промотором усіх її дилань. Якийсь час був послом до польського сойму, де виголошував дуже різкі промови. Вкінці сойм видав Сохацького судові, а він тимчасом утік до Совітів, звідки дальше кермував комуністичною партією в Польщі, як її представник у Комінтерні.

"Спеціялісти" в українських справах.

Сохацький виступав на сторінках газет під псевдонімом "Братковський". Головна його спеціяльність була КПЗУ (Комуністична Партія Західньої України). Після шумськівського розлому в КПЗУ, Сохацький перенял з боку КПП керму КПЗУ. Він написав брошуру проти шумськістів п. н.: "На шляхах націоналізму, опортунізму і зради", в якій доказував, що **комуністи Українці — це фашисти,** а одинокою партійною групою це група Вальницького (ряного москвофіла).

І це був Сохацький, що передав керму КПЗУ в руки Вальницького, він зліквідував на Україні Шумського, Максимовича і цілу т. зв. шумськівську опозицію.

Сохацький і сельроби

Сохацький з рамени Комуністичної Партії Польщі і Комуністичного Інтернаціоналу в Москві перенял під свою керму передовсім Комуністичну Партію Західньої України і всіх її прибудівок, а головно Сельробів. Часто бував у Львові й переводив партійну "чистку". На чолі сельробів поставив Кирила Вальницького, пізнішого посла до польського сойму. Без матеріяльної помочі Сохацького група сельробів була би взагалі не існувала.

Сохацький був постійним співробітником **усіх українських комуністичних видавництв,** а підписувався "Братківський".

ЦІННІ ПРЕМІЇ ДЛЯ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ "ФАРМЕРСЬКОГО ГОЛОСУ"

Підчас Кампанії в Місяці Січні і Лютім

КОЖНОМУ НОВОМУ ПЕРЕДПЛАТНИКОВІ, ЩО ПРИШЛЕ ЦІЛОРІЧНУ ПЕРЕДПЛАТУ НА "ФАРМЕРСЬКИЙ ГОЛОС" В МІСЯЦІ СІЧНІ І ЛЮТІМ В СУМІ ОДНОГО ДОЛЯРА, ЯК ТАКОЖ ДЛЯ ВСІХ НАШИХ ДОТЕПЕРІШНИХ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ, ЯКІ ПРИ ВИРІВНАННЮ СВОЄЇ ЗАЛЕГЛОЇ ПЕРЕДПЛАТИ ЗАПЛАТЯТЬ ЧАСОПИС НА ЦІЛИЙ РІК НАПЕРЕД, ВИШЛЕМО ОДНУ ЗІ СЛІДУЮЧИХ ПРЕМІЙ:

Хто пришле цілорічну передплату підчас сеї кампанії, тому вишлемо прегарний **Стінний Календар на 1934 рік,** який можна вибрати собі з каталога Української Книгарні Д. Фербея в Едмонтоні.

Се лише два взірці з багатого вибору стінних календарів.

Не Піддавайся Біді, оповідання з селянського життя, А. Чайковського, ціна 25ц., даємо за цілорічну передплату.

Не-Читальник, оповідання Леся Мартовича, ціна 30ц. даємо кожному за одну цілорічну передплату.

Дурні Діти, повість з повоєнної доби у Галичині, Крука Мазепинця, ціна 35ц. дістане кожний, хто пришле одного доляра передплати.

Хто винуватий та інші оповідання з життя селянства на Покуттю, описуючі правдиві події зперед 30-ти літ. Написав Дмитро Солянич. Книжка має 161 ст. друку, великої вісімки. Сю книжку дамо кожному, хто пришле передплату на півтора року.

Даремщина і Білас, драма в 4-ох діях, оперта на правдивих подіях, які мали місце підчас нападу на почту українськими революціонерами в Городку Ягайлонськім, в місяці груднї, 1932 року. Нап. Ст. Васкан. Сю книжку дамо кожному в премії за цілорічну передплату.

ПЕРЕДПЛАТУ ШЛІТЬ НА АДРЕСУ:

THE FARMERS' VOICE

10336 - 96th STREET, EDMONTON, ALBERTA

Писав він також до американських "Українських Щоденних Вістей" і до канадійських "Українських Робітничих Вістей". Пизав він також статті в комуністичній пресі польській, московській і німецькій.

По якомусь часі виїхав з Польщі до Берлина, де й тоді тісно співпрацював з Вальницьким і КПЗУ. Вальницький по розвязанні польського сойму в 1930 році також виїхав до Берліна.

Сохацький у Москві

По якімсь часі Сохацький переїхав до Москви як представник КПП і КПЗУ. Там продовжував він свою опіку над українським комуністичним рухом. Він був одним з тих, що поборювали галицьких українських комуністів, які перебувають на Радянській Україні, обвинувачуючи їх у фашизмі та в тім, що стоять на услугах Польщі. Він то доводив до масових арештувань та до розстрілів українських комуністів на Радянській Україні.

Сохацький — агент польського уряду

І ось тепер виявилося, що **через увесь той час Сохацький був на услугах польської дефензиви з рамени польського уряду!** Вістка просто страшна.

Сохацькому остаточно пошкутувалася нога і відкрили його правдиве обличчя.

Центральний Комітет КПП оголосив комунікат, який починається так:

"Ц. К. КПП подає до відома про **здемаскування** й виключення з комуністичної партії Юрія Чешейко-Сохацького (партійний псевдонім "Конрад", літературний: "Братковський"), **агента польської дефензиви і другого відділу польського генерального штабу**"...

"Рекорд"

Сохацький-Чешейко-Братковський справді осягнув рекорд у провокації. Він побив навіть провокатора Азева, що стояв на службі царської влади і одночасно був керманичем російського революційного руху.

Сохацький узяв справжній рекорд у провокаторській роботі серед комуністичного руху в краю і на еміграції, особливо серед Українців.

І Сохацький спричинив найбільше жертв. **Тисячі арештованих українських робітників і селян у Галичині й на Волині, сотки повішених за "державну зраду", тисячі знищених екзистенцій**, врешті **поширення зневіри серед працюючих, поневолених мас** — отсе жнива провокаторської роботи Сохацького, з в якій **несвідомо** — і це підкреслюємо льояльно — помагали йому й "Українські Щоденні Вісти" й "Українські Робітничі Вісти" й інші комуністичні часописи не лише на еміграції, але, що гірше — в старому краю.

Підпольний рух не є вільний від небезпеки провокації.

Але такої провокації, яка загніздилася в рядах Комуністичної Партії Західньої України — історія революційного руху не знає. Таких величезних жертв провокаторської роботи — історія також не знає.

Чиж не потрібна тут справді основна "чистка"? Бо чи й на далі жертвами провокаторів мають падати тисячі людей?

ОБМЕЖЕННЯ ПРОСТОРІВ ПІД ЗАСІВ ПШЕНИЦІ

Зі Злучених Держав доносять, що там покищо не наступило сподіване 15% обмеження засівів озимої пшениці і тому надіються, що таке обмеження наступить на весну при засівах ярої пшениці. Вправді у західних стейтах посіяно значно менше озимої пшениці минулої осени, одначе у східних стейтах посіяно значно більше такої пшениці як у минулім році.

ЦЛО НАЛОЖЕНЕ ЗЛУЧЕНИМИ ДЕРЖАВАМИ НА ІМПОРТОВАНЕ КАНАДІЙСЬКЕ ЗБІЖЖА

На бушлі ячменю	48 ф.	20ц
На бушлі жита	56 ф.	15ц
На бушлі пшениці	60 ф.	42ц
На бушлі вівса	32 ф.	16ц
На бушлі лену	56 ф.	65ц

На фунті фасолі цло виносить 3ц. а на фунті гороху 1¾ц.

ДУМАЮТЬ ВИДАТИ ОДНО Й ДВО ДОЛЯРОВІ БАНКНОТИ

ОТАВА.— Центральний Банк, який незадовго війде у життя видасть нові одно й дводоларові банкноти, які заступлять теперішні одно й дводоларові банкноти канадійської домінії. У тій справі виготовляється новий проект закона, який ухвалить сьогорічна сесія федерального парляменту.

ЛІБЕРАЛЬНУ КОНВЕНЦІЮ НА ЗНАЧЕНО НА 29 СІЧНЯ, С. Р.

Провінціональна ліберальна конвенція відбудеться в Едмонтоні 29 січня, с. р. На ній відбудеться вибір управи партії як також назначиться дату номінаційної конвенції, на якій іменується кандидатів на послів при провінціональних виборах, які відбудуться у літі.

ФРАНЦУСЬКИЙ ВІЩУН ЗАПОВІДАЄ ВІЙНУ ЯПОНІЇ З МОСКОВСЬКИМИ БІЛЬШОВИКАМИ

Французький "пророк" проф. Раймонд заповідає, що у 1935 році прийде до війни між Совітською Росією й Японією й що у тій війні Японія побідить московських більшовиків - комуністів.

НОВИЙ УКРАЇНСЬКИЙ ЧАСОПИС НА БУКОВИНІ

З черновецького часопису "Народня Сила" довідуємося, що з Новим Роком почав виходити у Чернівцях новий безпартійний та ілюстрований український тижневик, що зоветься "Рада". Сей часопис повстав із злуки двох часописів "Рідного Краю" й "Народньої Сили." Редактором часопису є гр. Сербинюк. Адреса "Ради" є: "Рада" Чернівці, ул. Петровича 4.

ПОЖЕЖА В ЧРЕЗВИЧАЙЦІ

В "славній" московській тюрмі на Лубянці вибухла велика пожежа. Вогонь знищив багато важних актів. Кажуть, що вогонь спричинили самі чекісти, щоби затерти сліди свого знущання. Згоріло багато вязнів, яких, помимо пожежі, не випущено з келій.

З Українців між іншими згоріли: **Туринський**, (б. член опозиції КПЗУ), **Сверич** (б. провідник опозиції КПЗУ), **Орський**, (теж галичанин).

ПРОДУКЦІЯ БАРАБОЛЬ У КАНАДІ

Відповідно до статистичних обчислень продукція бараболь у Канаді виносила у минулім році 40,260,000 сотнарів, які зібрано зі 520,800 акрів. Ся скількість барабольного збору є о 800,000 сотнарів більша від збору у 1932 р. Продукція бараболь в Альберті виносила у 1933 році 1,856,000 сотнарів, себто значно менше як у 1932 році, коли то збір бараболь в Альберті виносив 2,102,000 сотнарів.

Радвей, [illegible]

ЗАВВАГА ДО ПІДСЛУХАНОГО НА ФАРМАХ З ЕЛДОРЕНА, АЛБЕРТА.

ЗНОВ ПАНЕ РЕДАКТОР!

Читаючи Ваш цінний часопис, я завважив у послідним числі з 5-го с. м. поміщений пасквіль під вищезгаданим заголовком і під псевдонімом "Кума Івана". Не маю тут на думці полемізувати з "Кумом Іваном" і забирати багато місця в нашій цінній часописи, лиш з морального боку чуюсь зобовязаний висвітлити справу і поставити на денне світло. Сумніваюсь, чи тут багато скористали Шан. Читачі "Ф. Г." з сього пасквіля а се тому, що головною ціллю "Кума Івана" було накинутись підлими словами і безпідставними аргументами на немилих йому осіб. Доказом сього є, що "Кум Іван" викликає хрестні імена, а не назвиска як:"кум Іван", "кум Федь", "кум Прокіп", "Василь", "Никола", ну тай "Олекса" з "Обєднання", що вдає за дуже чесного. Дальше — Ви, куме, Прокопе, пильнуйте в одним кінці, я з другім, а ти, Федю в середині....

Щоби більше заінтересувати Шан. Читачів "Ф. Г." до вищезгаданого допису, а тимбільше, щоби мої завваги не виглядали на полеміку або тягання відповідями з одного числа до другого й щоби скорше виплисти на чисту воду, я позволю собі, пане Редактор, поставити "Куманови Іванови" з підслуханого кілька питань. Сподіюсь, що се заощадить нам багато часу як також і друкарського чорнила.

1) Хто є ті куми по назвиску як: Іван, Федь, Прокіп, Василь, Никола, ну, тай Олекса з "Обєднання"?

2) Як розуміти Ваші речення: Робім що можем, аби вдертися до уряду, нам того дуже треба, бо вже вичерпуються остатні центи.

3) Хто, коли, в якій школі й якого учителя патріота — не приняв або висунав з учительської посади?

4) Хто є Горович і хто від нього мав вимагати хабаря?

5) Які тростіси, тростіс чи секретар, в котрій школі з яким учителем чи учителями практикували чи давали їм до зрозуміння, щоби бодай половину чека дістали "за фатигу" чи "гонорового"?

6) Хто "сей "бечлор" Англієць і як се розуміти, що до нього ходилось по гроші як до своєї комори?

7) Як розуміти "школу", де то кум Іван, научив кума Федя не одної штуки в муніципалі?

На закінчення прошу Вас, "Куме Іване", коли відповісте і поясните мої питання, будьте ласка наберіть цивільної відваги і підпишіть своє повне чесне імя, бо кидати камінчиком з поза плота і підписуватись псевдонімом я уважаю за не вистарчаюче. Се є плянове кидання болотом.

А коли б я мав вгадати, що Ви є той самий кум, що на Кіністі в Едмонтоні був соціялістом, на Вегревил "інтернаціоналістом", в Мондер 100 процентовим католиком, а на Радвей 200 - процентовим "православним", або іншими словами сказавши, що Ви, куме, однаково скоро міняли свої погляди, подібно як міняли й свій характер відповідно до окружения даної околиці, то цілком мене се не дивує, що пишете такі пасквілі, бо чи не подібні Ви, куме, до "хамелеона"?

Іван Прийма.

ПОДЯКА!

Тов. "Просвіта" ім. Тараса Шевченка з Андрю складає щиру подяку всім своїм жертводавцям, які в часі нашої коляди на Народний Дім в Андрю приняли нас і дали свою жертву на національну ціль. До каси Товариства прибуло з коляди чистого доходу $67.60, з чого припадає:

на Вилингдон	17.75
на Кагвин	9.50
на Сочаву	13.60
на Андрю	26.75
Разом	**$67.60**

Докладний спис усіх жертводавців знаходиться в головній книзі Тов. "Просвіта" ім. Т. Шевченка в Андрю.

Складаємо теж подяку колядникам, які вложили немало праці для національної справи. Щире Спаси-Біг їм за це.

За Заряд Товариства,
Е. Томашевський, голова. **М. Братків,** секр.

ЛІБЕРАЛ ВИБРАНИЙ ПОСЛОМ У КЕЛГАРАХ

13 січня відбулись у Келгарах доповняючі вибори до албертійської легіслятури на місце померлого посла Вебстера. Послом вибрано В. Г. Россе, ліберала. Кандидатка Сі-Сі-Еф мисс Амелія Торнер перепала, одержавши лише 9000 голосів, підчас коли вибрани ліберальний кандидат одержав 10,700 голосів. Два инші кандидати не тільки що перепали але теж і втратили свої депозити. Тепер в албертійській легіслятурі є 40 послів з партії Злучених Фармерів Алберти, 11 лібералів, 5 консерватистів, 4 незалежних або дикиx і трьох з робітничої партії.

ТОРГОВЕЛЬНІ ЦІНИ

ЗБІЖЕВІ ЦІНИ В ЕДМОНТОНІ
Понеділок, 22-го січня, 1934.

ПШЕНИЦЯ:—	
Ч. 1. Нордерн	40½
Ч. 2. Нордерн	41½
Ч. 3. Нордерн	39½
Ч. 4. Нордерн	37
Ч. 5. Нордерн	32½
Ч. 6. Нордерн	28½
На годівлю	27½
ОВЕС:—	
Ч. 1. С. В.	21
Ч. 2. С. В.	18
Екстра ч. 1. на годівлю	18
Ч. 1. на годівлю	17
Ч. 2. на годівлю	15
ЯЧМІНЬ:—	
Ч. 3. С. В.	23½
Ч. 4. С. В.	21
Ч. 5. С. В.	20
Ч. 6. С. В.	19
ЖИТО:—	
Ч. 2. С. В.	28
Ч. 3. С. В.	24½
Ч. 4. С. В.	21½
Засмічене	21
ЛЕН:—	
Ч. 1. С. В.	123½
Ч. 2. С. В.	110½
Ч. 3. С. В.	110½

ЦІНИ ХУДОБИ В ЕДМОНТОНІ
Понеділок, 22-го січня, 1934.

ХУДОБА НА ЗАРІЗ—	
Добірна легкої ваги аж до	$4.00
Добірні до вибору бики від	$3.00 до $3.50
Добрі до середніх	$2.50-$2.75
Звичайні гатунки	$1.75-$2.25
Добрі до вибору ялівки на заріз від	$3.00 до $3.50
Звичайні до середніх ялівки від	$1.50 до $1.75
Добрі корови	$1.50 до $1.75
Добрі до середніх корови від	$1.25 до $1.50
На консерви й заріз	50 до 75
БУГАІ —	$1.00 до $1.25
ХУДОБА НА ГОДІВЛЮ—	
Добра до вибору	$1.50 - $2.50
Звичайна до середньої від	$1.25 до $2.25
ТЕЛЯТА—	
Добрі до вибору	$4.50-$5.00
Звичайні до середніх від	$3.00 до $4.00
СВИНІ на бекон по	$7.50
ЯГНЯТА Найлучші по	$5.00
Вівці	$4.50
Річняки	$2.50 до $3.00
Самиці	75ц. до $2.00

Камфоровий спирт усуває білі пятна з мебелів. Він є теж добрий до усунення плям з одежі.

НОВІСТЬ!

Замовляйте нову книжку під наголовком:—

Хто Винуватий

ТА ІНШІ ОПОВІДАННЯ

Оповідання написані дуже займаючо з життя галицьких селян з перед 30-ти літ, з під пера ДМИТРА СОЛЯНИЧА, відомого колись організатора Січей і радикальної партії в Снятинщині, який живе тепер в Канаді.

Книжка має 161 сторін друку і коштує тільки 50 центів.

Замовляти можна в головному складі:

Alberta Printing Co.
Edmonton, Alberta
10336 - 96th Street,
або
D. Sollanych
814 Ave. E. South
Saskatoon - - Sask.

Для тих, що хотілиб читати честивий часопис

ПОРУЧАЄМО

заабонувати собі одинокий український часопис на американському континенті,

Народну Волю

що виходить три рази в тиждень. Часопис редагований в дусі робітничім і дуже інтересний своїм добірним матеріялом.

Передплата виносить: До Канади $5.00 на рік.

Адреса:—
NARODNA VOLA
524 OLIVE STREET,
SCRANTON, PA., U.S.A.

N. ROMANIUK
Адвокат і Нотар
Телефони:
Офісу 26620; Рез. 82700
504 McLeod Bldg., Edmonton

АДВОКАТСЬКА ФІРМА
Harvie, Bury & Yanda
Полагоджує всякі судові справи, як цивільні, кримінальні і т. д. Пишіть по українськи.
809 Bank of Toronto Bldg.
Phone 23113 EDMONTON

G. H. VanAllen & Co.
G. H. VANALLEN, K.C.
C. CLEMENT, L.L.B.
Адвокати
2 National Trust Building,
Edmonton, Alta.
Phone 22836

Український Лікар
Др. ОСИП МЕГАС
KITCHEN BLOCK, Room 201
Phone 24646
10164a—101st Street
EDMONTON ALBERTA

УКРАЇНСЬКИЙ ЛІКАР
Др. В. С. НЕВЧАС
ЛІКАР-ХІРУРГ І АКУШЕР
Тел. Офісу 23133 — Рез. 24264
Suite 4, Bradburn-Thomson Blk.
10180—101st Street, Edmonton.

СТІННІ КАЛЕНДАРІ
РІЖНИХ КОЛЬОРІВ І ВИДІВ В РІЖНИХ КРАСКАХ
Можете набути в нашій книгарні
4 ЗА $1.00
При більшім замовленню відповідний опуст.
Пишіть на адресу:
UKRAINIAN BOOK STORE
10348 - 101st Street
Edmonton, Alberta

НАЙВЕСЕЛІЩИЙ КАЛЕНДАР НА СВІТІ є: "КАЛЕНДАР ТОЧИЛО"
148 сторін нового смішного матеріялу; 137 смішних образців; чистий гумор; нікого не чіпає; сміху до розпуки.
Ціна 35 центів.
Замовлення шліть на адресу:
THE FARMERS VOICE
10336 - 96th Street
Edmonton, Alta.

Телефон Офісу 24416

Др. І. Верхомин
ЛІКАР - ХІРУРГ
Тел. Резиденції 73158
Електро-Терапія
Christie Grant Block,

Др. Ф. Ґовда
ДЕНТИСТ
Тел. Резиденції 23219
Edmonton, Alberta

Знання - Це Сила
ЗА 2 ДОЛЯРИ — 40 КНИЖОК
ВАЖНЕ ДЛЯ ВСІХ!
За два доляри пішлемо Вам всі тут наведені книжки. Користайте з нагоди!
Замовлення й гроші посилайте на ниже подану адресу:

НАУКА АСТРОНОМІЇ:
"Наш світ" — Земля, сонце, місяць, планети й зорі, їх вигляд.
НАУКА ПРО ЗЕМЛЮ:
"Опис землі" — Наука географії, частина I.
"Які є народи і держави на землі?" — Наука географії, ч. II.
"Історія землі" — Як творилася наша земля? Наука геольогії.
Атлас — Збірник мап, статистичних образців і красавців.
НАУКА ПРО ЖИТТЯ:
"Розвиток життя на землі" — Як повстало перше життя на землі?
"Основи життя" — Наука біольогії, ч. I
"Як повстає життя?" — Наука біольогії, ч. II
НАУКА ПРО ЛЮДИНУ:
"Людина й машина" — Як збудоване тіло та як воно працює.
"Чоловік та жінка" — Про полове життя та полові хороби.
НАУКА ХЕМІЇ Й ФІЗИКИ:
"Тайни природи" — Початки хемії.
"Про силу, працю й машини".
"Чого земля потребує?" — Господарський курс хема.
НАУКА ПРО ЗВІРЯТА:
"Світ звірів" — Про тварини, як збудоване їх тіло, від найменших до найбільших.
"Які є тварини на землі?" — Опис усіх тварин світу.
СВІТОВА ІСТОРІЯ:
"Про найстарші часи людського життя на землі"
"Історія старинного Сходу"
"Між двома морями" — Історія старинного Вавилону й Жидів.
"Країна сонця й радости" — Історія старинної Греції.
"Сила пастуха й сила духа" — Велич і упадок старинного Риму.
"Під владою двох мечів" — Історія Західньої Европи до релігійної реформації.
"Причини світової війни".
"Як пропадалася світова війна?"
"Великий зрив" — Доба Центральної Ради.
"Боротьба світів за Україну" — Доба Гетьманщини.
"Історія Галичини в рр. 1918-1919"
"Велика Україна в огнях". — Доба Директорії УНР.
"Як гасли вогні" — Доба диктатури.
"Царі й люди" — Революційний рух в Росії.
"Як упала царська влада в Росії?"
РІЖНІ:
"Про світову господарську кризу"
"Що таке самоосвіта та як до неї братися?" — Порадник, як самому вчитися.
"Культурна людина" — Наука про те, як жити з людьми.
"Слово до молодих людей".
"Страх в лісах Ілії" — Оповідання.
"Огонь умер!" — Оповідання з життя старосвітних людей.
"Між чорними людьми".
"Як українець тонися по тім світі".
Оповідання про сили природи.
"І ви й те" — Нарис з 1918 — 1921 р.

P. BUNIAK.
Ul. Zulinskiego, 15 50, Lwow, East Galicia, Poland, Europe

Hotel York
Передше National Hotel
10401 - 96th STREET, EDMONTON, ALBERTA
Телефон 25263

Якщо ви в Едмонтоні, загостіть до нашого готелю, а будете чутися як вдома.

МАЄМО ДО ВИНАЙМУ НА ДНІ, ТИЖНІ АБО МІСЯЦІ ВИГІДНІ, ЧИСТІ, МОДЕРНО ВИКІНЧЕНІ, ДОБРЕ ОСВІТЛЕНІ Й ОГРІТІ КІМНАТИ, З ВОДОЮ ТА ДЗВІНКОМ, ВКЛЮЧАЮЧИ КУПІЛЬ.

Телефон до всіх частей міста безплатно. Почекальня з прекрасними декораціями і радіом для вашої вигоди.

Перевіз автом від стації до готелю і впротивну сторону даром.

ЦІНИ ЗА КІМНАТИ УМІРКОВАНІ, ВІД 50Ц. ВГОРУ.

Услуга першорядна і ввічлива.
За повне вдоволення ручить
РОМАН Р. СТОЙКО, Власти тель.

Картка Замовлення

Висилаючи передплату на "ФАРМЕРСЬКИЙ ГОЛОС" виповніть сю картку і зашліть до Адміністрації

THE FARMERS' VOICE
10336—96th Street Edmonton, Alta.

Посилаю ...., як передплату за "ФАРМЕРСЬКИЙ ГОЛОС" на .... рік, (пів-рік).

Часопис прошу висилати на адресу:

Імя і назвисько ....

Почта ...., Провінція ....